

Elhunyt Maximilian Aichern nyugalmazott linzi püspök

Maximilian Aichern OSB nyugalmazott linzi püspök, St. Lambrecht egykori apátja 2026. január 31-én, életének 94. évében megtért Teremtőjéhez.

A magyarok igaz barátja volt. Több évtizedes szoros baráti és testvéri kapcsolatot ápolt a Pannonhalmi Főapátsággal és a Gyulafehérvári Főegyházmegyével is. Ő szentelte diakónussá 1984. augusztus 15-én a pannonhalmi Szent Márton-bazilikában Hortobágyi T. Cirill OSB jelenlegi pannonhalmi főapátot, Lőrincz Pál bencés társával együtt. 2018. március 21-én Cirill atya benedikálásán is jelen volt. „Püspökként is szerzetes maradt. Az osztrák püspöki konferenciában kiegyensúlyozó hang volt, Isten emberbaráti szeretetéről szóló evangélium hiteles tanúja, aki mindig egyértelműen képviselte a szociális kérdéseket” – írja róla a főapátság elöljárója.



Maximilian Aichern püspök a Linzi Egyházmegye és a Gyulafehérvári Főegyházmege Caritas-szervezeteinek testvérkapcsolata, majd a két egyházmegye közötti testvérkapcsolat révén az erdélyi magyar katolikusokhoz is közel került. Ott volt Gyulafehérváron 1992 őszén az egyházmegye érseki rangra emelése alkalmából rendezett ünnepségen, 1997-ben pedig szintén ellátogatott Gyulafehérvárra, a székesegyházban ünnepi szentmisét mutatott be és szentbeszédet mondott, valamint az egyházmegye több településén, köztük Csíksomlyót is felkereste.

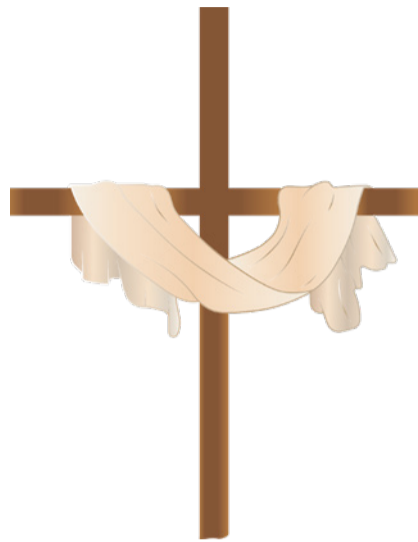
A Linzben élő Vencser László így emlékszik az eltávozott püspökre és így búcsúzik tőle: „Az Ausztriában élő népcsoportok katolikus közösségeinek ügyét is szívén viselte. Gondja volt arra, hogy mások mellett a horvátok, szlovénok, lengyelek, csehek, szlovákok, nem utolsósorban a magyarok is megkaphassák anyanyelvükön a lelkipásztori és karitatív szolgáltatásokat. Mindig nagy érdeklődést tanúsított a magyarok iránt, érdekelte a hívek és lelkipásztoraik hogyléte. Személyesen 1991 őszén kerültem a Linzi Egyházmegyébe, amikor a gyulafehérvári főpásztor engedélyével befogadtam papjai körébe és megbízott a felső-ausztriai nem német anyanyelvű katolikus közösségek irányításával. Mindig érdekelt az élet alakulása, szeretettel, empátiával volt irántam. Számomra ő volt az Ember, a papi és bencés szerzetesi spiritualitás megtestesítője. Annyira atyai volt a magatartása, hogy születésnapjaimon is mindig felhívott, késő este, telefonon. Miután nyugdíjba vonult, akkor is tájékozódott közösségeink és személyes életem felől. Legutóbb 2025 karácsonyán váltottunk levelet, szívélyesen válaszolt köszöntősoraimra. Kedves Maximilian püspök, köszönöm mindenkorai emberi és papi támogatásodat! Nyugodjál békében! Isten Veled! Viszontlátásra! Vencser László.”

Maximilian Aichern püspököt 2026. február 9-én helyezték örök nyugalomra a St. Lambrecht-i apátsági templom apáti kriptájába. Legyen csendes a pihenése!

(Életünk)



Az Életünk újság megjelenése 2019 óta Magyarország Kormányának támogatásával valósul meg. A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. hozzájárul kiadói hivatalkánk működéséhez és lapunk fenntartásához.



Szieberth Tünde Nagyböjt idejére

Húshagyó kedd után jön Hamvazószerda, negyvennapos böjtünk vállaljuk most újra. Feloldást remélve várunk és vezeklünk, áldozattal áldott húsvétot teremtünk.

Már elcsendesedve kezdünk téged, nagyböjt, bűnbánó szívünk is ünnepi ruhát ölt. Kérjük most kegyelmét a megtisztulásnak, a minket vezető belső kis lámpásnak.

Test és lélek böjttől, megújulni vágyunk, hallgass meg, ó, Urunk, buzgó imádságunk. Bánjuk minden vétünk, amit elköveztünk, amit hitetlenül ellenedre tettünk.

Vétünk bármekkora, szereteted nagyobb, reméljük, hogy bűnünk mind megbocsátható. Megpendül most egy húr, a léleknek hangja, s várjuk, hogy eljőjön a megváltás napja.

Krisztus nevét áldjuk és rá emlékezünk, Ő értünk szenvedett, hogy jobbakká legyünk. Feszülete előtt némán leborulunk, elmélyült lélekkel egyre imádkozunk.

Hogy megtisztult szívvel mehessünk elébe, méltón készen álljunk húsvét ünnepére. A böjt keresztútja reményt ad és vezet, s a tisztább lélekben nagyobb a szeretet.

Nagyböjt a lelki megvilágosodás reményét hordozza

Írta: Sebestyén Péter

Nagyböjt 1. vasárnapja

A nagyböjti lelki pusztaság, az aszketikus gyakorlatok – böjt, imádság, alamizsna – önismeretre és istenkapcsolatunk kijavítására, egyszóval életújulásra, megtérésre nevelnek minket. Tisztázhatjuk valódi életcélunkat, ráismerünk szenvedélyeink erejére, korlátainkra és talentumainkra egyaránt. Később pedig áldani fogjuk Istent azért, hogy velünk maradt, és nem engedte, hogy elszakadjunk tőle.

Nagyböjt 2. vasárnapja

Isten közelében lenni jó. Akinek van Isten-élménye, az egész életén keresztül abból él. De a hegyről le is kell jönni, és úgy élni a hétköznapokat, hogy arcunk ragyogjon az élménytől, a beavatottság hatása kitarson a szenvedés idején is. Nagyböjti utunk hosszú. A húsvéti megdicsőülés még odébb van. A boldogító istenlátás megvalósulásáig az apró Tábor-hegyi csodák rejtett öröme, kegyelme és megvilágosító ereje tartja bennünk a lelket.

Nagyböjt 3. vasárnapja

A hívő ember lelki békéjének Krisztus megváltó kegyelme szolgált alapot. Maga a Szentlélek frissíti állandóan bennünk ezt a tudatot: Krisztus levette rólunk bűneink terhét. Barátainak tudhatjuk magunkat, annál is inkább, mert vére árán megigazultunk. Nagyböjt a félelem és a hívős távolságtartás hályogát akarja levenni szemünkről. A bűnbánat kiengesztelődést és lelki békét eredményez.

Isten vágyódik az ember után. A nagyböjt is erre kínál lehetőséget: keressem Istent, keressem a Vele való találkozás alkalmait, formáit. Vágyódjam utána. Legyek nyitott és befogadóképz. Legyek kész felülbírálni, átrendezni eddigi életemet, kapcsolataimat éppen a Vele való beszélgetésből, a felismerésekből eredően. Ez a vágy életet kúttá, forrássá válhat bennem is, amelyből mások is meríthetnek. Jézus szól hozzánk embertársaink keresztül is. Sőt elsősorban általuk. Emberi vágyainkat is megtisztítja, felszabadítja. Hogy ne hajkurásszuk boldogságunkat a boldogtalanságig. Mert lelkünk legmélyebb vágyait csak maga Isten képes betölteni.

Nagyböjt 4. vasárnapja

Krisztus a világ világossága. A hit, a kegyelem fénye megvilágítja az ember értelmét és akaratát. De ez a világosság akkor lesz hatékony, ha aszerint is élünk. Ha merjük követni és tettekre váltani felismeréseinket. Nagyböjtben ezért kell felszámolnunk sötétségeinket, a bűnöket, hogy világosabban lássuk, milyen irányba haladunk. A nagyböjt kegyelmi időszak a lelki megvilágosodás reményét is magában hordja. A hívő ember hite nemcsak arcára ül ki, nemcsak lelke tündöklő a kegyelem fényében, hanem példája másokat is arra ösztönöz, hogy a hit útján járjanak.

A krisztusi megváltással éppen a teremtés beteljesítése valósult meg. Sárból és földből, de Jézus megjelenésével az isteni világosság és az örök élet is az ember osztályrésze lett. Jézus megvilágosít, meggyógyít, ám attól kezdve életünk megváltozik. Nem élhetünk tovább úgy, mint azelőtt. Döntenünk kell Jézus sorsa mellett. Akár az elszakadások, az árral szembe fordulás árán is. A hitünkre úgy kell vigyáznunk, mint szemünk világára.

Bár csak a nagyböjt felnyitná lelki szemünket, hogy higgyük is, amit felismertünk – amit látunk.

Nagyböjt 5. vasárnapja

Lázár feltámasztásának gesztusai kicsit a mi feltámasztásunkat is elővételezik. Aki Jézusban hisz, már most részese az örök életnek. Annak halála sem örök. De Jézus feltámasztása különbözik azokétól, akiket feltámasztott. Mert akiket feltámasztott, azok ebbe az életbe jöttek vissza, és ezt az életet folytatták tovább, nem mentek át a túlvilágra. Még egyszer meg kellett halniuk. Húsvét óta viszont Jézus az örök életet, a megdicsőült, örökre Istenhez tartozó, új életet nyitotta meg. A mi feltámasztásunk Krisztus feltámasztásában nyeri el valódi ígértét. Ő nemcsak életre képes kelteni a halottat, hanem Ő maga az élet. Életünk szuverén ura, aki nincs alárendelve a halál törvényének, a bűn átkának. Ezért az egyházra bízott műve sem hiúsulhat meg. Mi ezt az örömhírt hirdetjük.

„A megosztott öröm kétszeres öröm, a megosztott bánat pedig félbánat”

Ezért találkozunk egymással minden évben az ausztriai magyar és magyarul beszélő katolikus papok

2026. január 7–9. között tartották az Ausztriában élő és ott a magyar szolgálatteljesítésben is részt vevő római katolikus lelkipásztorok a hagyományossá vált év eleji találkozókat Kismartonban (Eisenstadt). Az összejövetel célja idén is a tapasztalatsere, az örömeik és nehézségek egymással való megosztása volt. A hóhelyzet miatt ezúttal tízen tudtak részt venni a találkozón; érkeztek Bécsből, Grazból és környékéről, Mariazellből, Linzből és környékéről, Dél-Burgenlandból és Alsóőről is. A papok a találkozó végén úgy összegeztek: a három nap alatt lelki szinten táplálkoztak Istenből és egymásból.

A többnapos találkozót először 2012-ben rendezték meg, azóta pedig hagyományá vált, hogy egy évben egyszer, Vízkereszt ünnepét követő napokban Kismartonban összegyűlnek az ausztriai magyar és magyarul beszélő papok. „Ennek a találkozásnak a lényege az, hogy egymás között megbeszéljük, kinek milyen gondja, öröme és terve van. Nagyon jó hallani, hogy mindenki próbálkozik, hogy eredményeket érjen el a magyar lelkipáztorkodásban is és az egyéni életében is. Mindenkinek van gondja is, de van öröme is, és ezeket a gondokat és örömeiket egymással megosztjuk. A megosztott öröm kétszeres öröm, a megosztott bánat pedig félbánat” – mondta az ORF Burgenland Magyar Népcsoport-szerkesztőségének a találkozó házigazdája, Pál László, a burgenlandi magyarok lelkipáztorkodásáért felelős püspöki vikárius.

A program január 7-én, szerdán közös vacsorával kezdődött. Szentmisét másnap, csütörtökön celebráltak Kismarton-Lajtaszent-

györgyön (Sankt Georgen am Leithagebirge) a plébániatemplomban. Ezt követően a résztvevők meglátogatták Fraknó (Forchtenstein) várát. A találkozó központi eleme a második nap délutánján a mély, személyes beszélgetés volt, amelynek a püspökség adott helyet és



Szabó Ernő, a felső-ausztriai magyar hívek plébánosa, az ausztriai magyarok főlelkésze a találkozó után ezeket a sorokat küldte az Életünknek:

„Éhesek vagyunk... az Istenkapcsolatra és az embertestvéreinkkel való kapcsolatra. Ezért szervezi meg minden év elején Pál László püspöki helynök és kanonok testvérünk az Ausztriában működő magyar és magyarul beszélő lelkipásztorok találkozóját. Az ő Kismartonban lévő plébániatemplomában ünnepeltünk köszöntőmondást, Eucharisziát. Jézus Krisztus táplált bennünket az Igével az Isteni Szó asztaláról, és saját Testével is, hiszen megszületett a közös szentmisénken az Isteni Kenyér asztalán, az oltáron és megjelent az Oltáriszentség Isteni fényében, a szentostya hófehér pólójában. Óaltala, Óvele és Óbenne: Jézusban találkoztunk egymással is. Nagyon szép, gyönyörű találkozás volt! Elmondtuk örömeinket és bánatainkat, és megerősödvé tértünk vissza szolgálati helyeinkre. Táplálkoztunk Istenből és egymásból. Lelki szinten! Nagyon szépen köszönjük, kedves Pál László testvérünk, hogy jóllakattál bennünket! A szó szoros értelmében is, hiszen magyar egyházközösség hívősege kitett magáért, a szentmisén is és a sok finom éték szívből jövő sorozatával is! Köszönjük, Édes Jó Istenünk, az eledelt! Köszönjük, Kedves Burgenlandi Magyar Testvéreink, az eledelt! Legyünk mindig kenyere egymásnak!” (Életünk)

amely során a csoport tagjai őszintén megosztották egymással a tapasztalataikat és a felmerülő nehézségeiket.

Sulyok Tamás: „Áldozatos szolgálatukra köszönettel kérem Isten áldását!”

Bajorországi látogatásakor a magyar köztársasági elnök a Münchener Magyar Katolikus Missziót is felkereste

Sulyok Tamás köztársasági elnök 2026. január 18–20. között Frank-Walter Steinmeier szövetségi elnök meghívására munkalátogatást tett a Németországi Szövetségi Köztársaságban. A német államfő mellett tárgyalásokat folytatott többek között Michael Kretschmer (CDU) szászországi tartományi miniszterelnökkel, és egyeztetett Stephan Mayerrel (CSU), a Bundestag tagjával, a második világháborút követő európai kitelepítések és vagyonelkobzások német károsultjainak érdekképviseletét felvállaló Elűzöttek Szövetségének elnökével. Részt vett a magyarországi németek elhurcolásának emléknapja alkalmából tartott ünnepi megemlékezésen, továbbá találkozott a bajorországi magyar diaszpóraszervezetek tagjaival, a Münchener Magyar Katolikus Egyházközség képviselőivel és a Deutsch–Ungarisches Jugendwerk tagjaival is.

A dachau koncentrációs tábor legnagyobb kültáborában 1944 nyaratól 1945 tavaszáig a Német Birodalom hadiüzemének kiépítésén dolgoztatták a kényszermunkára deportáltakat, köztük négyezer magyar zsidó honfitársunkat. „Ez a hely emlékeztet és figyelmeztet bennünket arra, hogy milyen következményekkel járhat, ha szabadjára engedjük az isten- és emberellenes ideológiákat. Legyen örök tanulság, hogy az emberi élet nem lehet áldozat a hatalom, a gyűlölet és a háború oltárán” – olvashatuk a köztársasági elnök szavait a közösségi oldalán. Az emlékhelyen Sulyok Tamás a legnagyobb német pártok bajor tartományi képviselői, valamint a térség vezetői jelenlétében Stephan Mayerrel, a Bundestag tagjával, az Elűzöttek Szövetségének elnökével helyezte el koszorút.

További bajorországi programjairól a magyar államfő a következő bejegyzéseket tette közzé a közösségi oldalán:

„Elhivatott magyarokkal találkoztam Bajorországban, akik nap mint nap fáradhatatlanul munkálkodnak a helyi magyarság körében nemzeti identitásunk megőrzésén és a magyar–német baráti együttműködésen. Büszkeséggel töltött el, hogy távol Magyarországtól milyen erős közösséget hoztak létre. Köszönöm a nemzetért és a magyar közösségért végzett munkájukat. Külön köszönet illeti Klement Kornél urat, aki a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének elnökeként szívén viseli és vezeti a magyarság megőrzésének szolgálatát.”

„Dr. Láng Csabával, a Magyar–Német Jogász Egyesület elnökével arról beszélgettünk, hogy miként mozdíthatnánk előre a német–magyar szakmai együttműködést a jogtudomány és a joggyakorlat területén, különös tekintettel a magyar és német jog kölcsönös megismertetésére a két országban.”

„Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc hőseinek emléke előtt hajtottam fejet Merka János atyával, a Münchener Magyar Katolikus Egyházközség vezetőjével. Az egyházközség több mint nyolcvan éve végzi a müncheni magyar közösség anyanyelvi lelkigondozását, amely egyben nemzetmegtartó erő is. Áldozatos szolgálatukra köszönettel kérem Isten áldását!”

„A több mint ezeréves német–magyar kapcsolatok története a folyamatos megújulásról szól, melynek hajtóereje a gazdasági és kulturális kapcsolódás mellett az európai családhoz való tartozásból fakadó közös felelősségünk is. Történelmi alapú együttmű-

ködésünk továbbfejlesztéséről tárgyaltam Frank-Walter Steinmeier német államfővel Münchenben. A versenyképességet és a biztonságot előtérbe helyező kooperációkra most nagyobb szükségünk van, mint valaha. Az országaink közötti stratégiai partnerséget a németországi magyar és a magyarországi német diaszpóra szoros kapcsolata és tevékenysége még inkább erősíti.

Frank-Walter Steinmeier szövetségi elnökkel találkoztunk a Deutsch–Ungarisches Jugendwerk (Magyar–Német Ifjúságért Egyesület) fiataljaival és az Ifjúsági Parlament képviselőivel Münchenben. A szervezet



Balról jobbra: Merka János, Sulyok Tamás és Szarvas Erzsébet

tematikus csereprogramokkal, közös projektekkel, rendezvényekkel és találkozókkal erősíti a két nemzet közötti barátságot. Jó volt látni, hogy fiataljaink mennyire elkötelezettek a tiszteleten alapuló párbeszéd és a felelős gondolkodást segítő közösség építése iránt!”

„A kollektív megkülönböztetés hazugságainak korát már lezártuk, a XXI. század-

ban ennek semmi helye nincs Európában. Sem a politikában, sem a társadalomban, sem a jog területén! Frank-Walter Steinmeier német államfővel közösen vettünk részt a magyarországi németek kitelepítésének emléknapján Münchenben.”

„A második világháborút követően a magyarországi németek elűzése fájdalmas és szégyenteljes bűn volt. Kötelességünk emlékezni, mert a múlt tanulságai nélkül nincs felelős jövő! Az emlékezés virágait helyeztük el Michael Kretschmer szászországi miniszterelnökkel és Klaus Brähmig volt szövetségi parlamenti képviselővel a pirnai »szürke kaszárnya« mellett, az elhurcolt magyarországi németek emléktáblájánál. A magyar svábok tízezrei a kényszerű kitelepítés után ide érkeztek, hogy megvárják sorsuk alakulását a bizonytalanságban, elszakítva otthonuktól, múltjuktól.”

„Történelmünk során mindig azok jártak jó úton, akik kapcsolataink erősítésén munkálkodtak, és akiknek tevékenysége egymás megértését szolgálta. A német–magyar jó viszony érték Európában. A Szász Szabadállam különleges szerepet kapott a magyar–német együttműködésben, a Magyarországról elűzött németek itt építették fel új életüket és egyfajta hidat képeztek régi hazájuk és új otthonuk között. A második világháború utáni Németország – kiemelten Szászország – újjáépítésében úgy vettek részt, hogy nem felejtették el magyar gyökereiket sem.” Sulyok Tamás köztársasági elnök Michael Kretschmer szász miniszterelnökkel a magyar–német kapcsolatok múltját és jelenét megvitatta jövőbeli együttműködési lehetőségekről is egyeztetett.

Szöveg és kép forrása: facebook.com/sulyok.tamas.official

„Szép dolog a nemzeti kormányzás, de annak keresztény alapokon kell állnia”

Balás Béla nyugalmazott megyéspüspök – Beton atya – szavait Orbán Viktor miniszterelnök idézte a kaposvári háborúellenes gyűlésen

Még a lépcsőkön is ültek érdeklődők 2026. január 24-én, szombaton Kaposváron az Arénában, ahol ismét a békéért emelték fel a szavukat a résztvevők. A háborúellenes gyűlések újabb állomása bizonyította, hogy a somogyi emberek számára is a biztonság és a nyugalom a legfontosabb érték. A háromórás esemény egyik legmeghatóbb pillanata az volt, amikor Orbán Viktor külön köszöntötte a nézőtér helyet foglaló Balás Béla nyugalmazott kaposvári megyéspüspököt.

Beton atyához fordulva a magyar miniszterelnök a következőket mondta a Digitális

Polgári Körök kaposvári háborúellenes gyűlésén:

„Szívből köszöntöm itt Püspök urunkat, aki először is mindig elnézően kezelte azt a megmáshíthatatlan tény, hogy én mégiscsak kálvinista volnék. Nem vontam meg tőlem az atyai jótanácsait, és amikor beszélgettünk politikáról, az egyik beszélgetésben azt mondta, hogy szép dolog a nemzeti kormányzás, de annak keresztény alapokon kell állnia. 2010-ben mi egy nemzeti-keresztény alkotmányt hoztunk létre. Majd amikor egyszer írnak erről a tíz-egynéhány évről, akkor szerintem első helyen fogják azt említeni,

hogy a rendszerváltás utáni húsz zavaros év után, amikor azt sem tudtuk pontosan – de legalábbis az alkotmányból biztosan nem tudtuk kiolvasni, hogy kik vagyunk mi, mi is a mi rendeltetésünk, miért vagyunk a világon, mi az a küldetés, amit a magyaroknak az életükkel be kell teljesíteniük, vagy szolgálniuk kell, vagyis mi is volna a magyar élet, erre a kérdésre a 2011-ben elfogadott alkotmány világos választ ad. Mindenkit emlékeztetnék, hogy Húsvét napján írta alá a köztársasági elnök. Ez a húsvéti alkotmány megmondja, hogy mi a dolga a magyaroknak a világban. Biztos vagyok abban, hogy Beton atya elé-

gedett azokkal az alkotmánymódosításokkal is, amelyeket később kellett beleírni az alkotmányba – hogy az apa férfi, az anya nő. Korábban ezt mindenki tudta, de most bele kellett írni az alkotmányba. Nekünk van az összes európai ország mostani politikájától eltérő, szilárd, biztos alapokon álló keresztény és nemzeti alkotmányunk. Mindenkinél köszönöm a munkáját, aki akárcsak egy jó tanáccsal is, mint Püspök atya, részt vett ennek a megalkotásában.” (Életünk)

A tartótiszt (2013) című dokumentumfilmet mindenkinek látnia kell(ene)

Az alkotás egyik szereplője Beton atya

A rendszerváltás után első alkalommal beszélt a nyilvánosság előtt állambiztonsági munkájáról egy a korabeli megfogalmazás szerint az „egyházi reakció elhárítását” végző operatív tiszt A tartótiszt című dokumentumfilmben. A film rendezője, Varga Ágota azért dolgozta fel a témát, mert úgy látta, 1989 óta sokan vártak arra, hogy egy tartótiszt végre megszólaljon. A több mint egyórás dokumentumfilmben három egyházi személyhez, Balás Béla kaposvári megyéspüspökhöz, ismertebb nevén Beton atyához, Reisz Péter Pál ferences szerzeteshez és Vincze József tatabányai plébánoshoz látogat el egy meg nem nevezett, de az arcát vállaló nyugalmazott alezredes, aki a Belügyminisztérium (a Római Katolikus Egyházzal szembeni elhárításért felelős) III/III-1-a osztályának korábbi vezetője volt a Kádár-korszakban. A beszélgetések során a megfigyelt papok és az „egyházi reakció elhárítását” végző tartótiszt több konkrét történetet is felidéznek. Ezekből egyebek mellett kiderül a tiszt által „szakmának” mondott munka gyakorlata, így például az, hogy a tartótisztek a beszervezések során többeket zsarolással kényszer-

ítettek besúgásra, „együttműködésre”, ügynői munkára, például egyházi személyek lejárására az 1960-as évektől 1989-ig. A filmben a „céghez” 1963-ban kerülő tiszt arról beszél, hogy „ifjú kommunisztaként” önként jelentkezett az operatív munkára, amit szakmának tekintett, és hitt abban, hogy „szakemberi tevékenysége” hasznos célt szolgál. Megjegyzi ugyanakkor, hogy az általa is végzett elhárító-hírszerző tevékenység túlnyomó része „nem a tiszta kezek munkája”.

A fiatalok lelkigondozását évtizedeken át végző Balás Béla püspök kérdésére a tiszt azt mondja, az volt a baj velük, hogy a fiatalok „nem a KISZ-be jártak, nem a szocialista-kommunista ideológia alapjait tanulták”, hanem a kétezer éves hagyományokra épülő egyházi tanokat. Beton atya erre válaszul úgy fogalmaz: „Önök egy nemzetgyilkos stratégiát követtek gondolkodás nélkül, és ha mi hagyjuk volna, akkor úgy elintézték volna a magyar ifjúságot, hogy mostanra őrmege sem maradt volna semmiféle érték- vagy vagyon-tiszteletnek, egymás megbecsülésének.”

A megfigyelt egyházi személyekkel folytatott, a megbocsátás jegyében zajló beszél-

getések után a tartótiszt azt mondta: mostani szemmel már úgy látja, korábbi elkötelezettségének ma már nincs semmi alapja, létjogosultsága, és hogy az egész munkája, „a sok dosszié” mind felesleges volt. Közölte, a filmbéli szereplést a „tisztánlátás” érdekében vállalta, azért, hogy az utókornak legyen benyomása az akkor történekről. A Médiatanács támogatásával készült filmben a tartótiszt arról is beszélt, 1990-ben történt nyugdíjba vonulásakor aláírt titoktartási kötelezettsége köti őt, így nem beszélhet mindenről.

Varga Ágota Balázs Béla-díjas, UNESCO-és Tolerancia-díjas filmrendező a saját honlapján az alkotásáról egyebek mellett azt írta: ez a film az első olyan alkotás, amelyben egy tartótiszt szólal meg. Az ő önvallomásai alapján kiderül, kik szervezték be a hálózati személyeket, kik és mi módon működtették az állambiztonság rendszerét. A filmből egy munkájának elkötelezett ember portréja bontakozik ki, aki feladatával kapcsolatban évtizedekig nem érzett morális felelősséget, azonban a három egykori érintettel való találkozás a múlt átértékelésére készítette.



Balás Béla nyugalmazott kaposvári megyéspüspök, ismertebb nevén: Beton atya

Varga Ágota szerint „a film karakter- és korrajz egyben, és annak a felismerése, hogy szavakkal le lehet zárni ugyan a múltat, de mélységeiben és igazán feldolgozni, abból okulni ki- és megbeszélés, akár a fájdalmas szembesítés nélkül nem lehet”.

A tartótiszt című 63 perces dokumentumfilm megtekinthető az interneten (a YouTube-csatornán). (Életünk)

Isten éltesse a 80 éves Barsi Balázs atyát!

P. Dr. Barsi Balázs OFM ferences szerzetes és hitszónok 2026. január 5-én ünnepelte 80. születésnapját. Ebből az alkalomból lepték meg rendtársai, barátai, tanítványai és tisztelői a *Szív a szívhez szól. COR AD COR LOQUITUR. Barsi Balázs-émlékkönyv* című köszöntőkötettel, amelyet 2025. december 6-án be is mutattak a budapesti Központi Szeminárium dísztermében. Prof. Dr. Tulassay Tivadar, a Semmelweis Egyetem rector emeritusa (*képünkön*) így köszöntötte az ünnepeket:



„Kedves Balázs Atya! Kedves Köszöntést Mondó Keresztény Testvérek! A mai napon a következő igét kaptam a *zarándok.ma* honlapról: »Eszményed az a tanítás legyen, amelyet Krisztus Jézus hitében és szeretetében töltöttem hallottál. Órizd meg a rád bízott kincset

a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.« Ugye az alig lehet véletlen, hogy Szent Pálnak a *Timóteushoz írt tanítását olvashatjuk akkor, amikor Barsi Balázs atyát köszöntjük. Hiszen Balázs atya teljes mértékben megtestesíti, amire Szent Pál figyelmeztet: őrizd a kincset és a Szentlélek erejével tanít. Én nem voltam olyan szerencsés, hogy kisdiákként Barsi Balázs tanított volna. Nem volt abban az élményben részem, ahogyan egy lángoló szívű és szenvedéllyel oktató tanár a diákjait nemcsak tanította, hanem nevelte is. Ahogy később egy hajdani diákja mondta: nem értettünk mindent, amit mondott, de elhittük, mert olyan szenvedéllyel, meggyőződéssel mondta. Olyan szenvedély volt ez, ami egész életét jellemzi. Én sokkal később találkoztam vele egy adventi konferenciabezéd kapcsán a pesti ferenceseknél, s akkor*

nekem is ebben a katartikus élményben volt részem, amely azóta is fogva tart, nem ereszt, és követem Balázs atyát, ahova csak lehet. Kiemelkedőek voltak számomra a sü-



mekem is ebben a katartikus élményben volt részem, amely azóta is fogva tart, nem ereszt, és követem Balázs atyát, ahova csak lehet. Kiemelkedőek voltak számomra a sü-

rízban taníthatott volna Boldog Scotus Jánossal, avagy kicsit később Oxfordban, a St. Mary-templomban együtt tanulmányozhatták volna a teológiát Szent John Henry Newmannel. Miért hozták ki? Nem csak azért, hogy lefordítsa nekünk Robert Sarah könyveit. Azért küldte hozzánk az Úr Balázs atyát, mert végképp megromlott valami a világban, s egy erkölcsében, értékeiben teljesen szétzilálódott korban szükség volt rá. Szükség van olyan valakire, aki Balázs atya, aki a csöndes, okos szelidségével, mély és határozott hitével ellen tud mondani minden csábításnak és gonosznak, és főleg utat tud mutatni nekünk, akik ebben a szélfutta világban járunk. Hála köszönet, Balázs atya, hála köszönet az Úrnak. Isten éltesse sokáig!” (Szerk.)

Elhunyt Rigó Jenő jezsuita szerzetes, a torontói magyar katolikusok korábbi lelkipásztora

Hónapokig tartó, súlyos betegség után, életének 63. évében, 2026. január 15-én elhunyt Rigó Jenő jezsuita szerzetes. Jenő atya 2013 és 2017 között a torontói Szent Erzsébet-templom plébánosa volt.



1963-ban született Mosonmagyaróváron. Állami gondozásban nőtt fel, ateista nevelést kapott. Katonatiszt lett, éppúgy, mint Loyolai Szent Ignác. Felnőttként tért meg a rendszerváltozás idején és fokozatosan erősödött benne a szerzetesi hivatás.

Amikor 1995-ben belépett a jezsuita rendbe, még nem tudta, hogy pap vagy testvér szeretne lenni. A noviciátust követően végül elkezdte filozófiai tanulmányait. Magiszteriuma idején két évig a noviciusmester segítőtje volt. Ezután folytatta tanulmányait, teológiát tanult Londonban. Ott szentelték diakónussá 2005-ben, egy évre rá pedig pappá a pesti Jézus Szíve-templomban.

Ezután három évig a miskolci jezsuita gimnázium kollégiumát vezette,

majd a szegedi Szent József-templom és a Kaszap István Kollégium igazgatója volt. 2013-tól a torontói Szent Erzsébet-templom plébánosaként szolgált. Magyarországra való visszatérését követően, 2017-től a miskolci Isteni Ige-templom plébánosaként működött, közben 2019-től a miskolci Pongrácz Szent István rendház vicesuperiori feladatait is ellátta. 2023 óta a magyar rendtartomány ökonómusaként dolgozott. Egy évig még Miskolcra

végezte ezt a munkát, majd Budapestről, ahol emellett a Fáber Szent Péter Rendház minisztere és a provincia idős rendtagokért felelős delegátusa is volt. Néhány héttel hatvanhatodik születésnapja után hirtelen lett rosszul, életmentő műtéten esett át, de már nem tudott felépülni. 2026. február 16-án helyezték örök nyugalomra a pesti Jézus Szíve-templomban.

Nyugodjék békében!

(Forrás: jezsuita.hu)

XIV. Leó pápa elfogadta Varga Lajos nyugalmazott váci segédpüspök lemondását

Varga Lajos nyugalmazott váci segédpüspök atya 2025. december 5-én töltötte be 75. életévét és az egyházjog szerint benyújtotta lemondási kérelmét. 2026. január 25-én a Szentszék hivatalos közleménye röviden jelezte: „Öszentése XIV. Leó pápa elfogadta Excellenciás és Főtisztelendő Mons. Dr. Varga Lajos sicca veneriai címzetes püspök lemondását a Váci Egyházmegye segédpüspöki tisztségéről.”

Varga Lajos atya 1950. december 5-én született Budapesten. A Piarista Gimnáziumban érettségizett, majd a Váci egyházmegye papnövédeként az Egri Érseki Hittudományi Főiskolán tanult teológiát. 1974. június 23-án szentelték pappá Vácot. 1979-ben szerzett teológiai doktorátust a budapesti Hittudományi Akadémián. XVI. Benedek pápa 2006. május 27-én nevezte ki a Váci Egyházmegye segédpüspökévé, július 15-én szentelték püspökké a váci székesegyházban. Jelmondata: „Speculator semper in alto stat”, „Az őrszem mindig magaslaton áll”. 2006-tól az Országos Katolikus Gyűjtmenyi Központ igazgatója volt.

Székel János püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke így köszönte meg Varga Lajos püspök szolgálatát nyugdíjba vo-

nulása kapcsán: „A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és egész katolikus közösségünk nevében hálással köszönöm Varga Lajos püspök atya 20 éves püspöki szolgálatát. A Váci Egyházmegye általános helynökeként és az Országos Katolikus Gyűjtmenyi Központ igazgatójaként rengeteget tett művészeti és kulturális értékeink megővéseért, megismeréséért, egyházi könyvtárainkért és múzeumainkért, annak az igazi szépségnek a szolgálatért, amely elválaszthatatlan a jótól, az igaztól és a szenttől. De köszönöm hiteles főpásztori szolgálatát is, amellyel a liturgia méltó megünnepelését, a meg-



alapozott és mély tanítást, az egyházmegye ügyeinek odafigyelő és bölcs intézését végezte évtizedeken át. Püspöki jelmondata arra figyelmeztet, hogy az örállónak mindig a magasban kell állnia (Speculator semper in alto stat). Köszönjük Varga Lajos püspök atyának, hogy mindig az isteni igazságok, az isteni kegyelem és szépség magasából igyekezett szólni, cselekedni, utat mutatni. Kívánjuk, továbbra is ott állhasson a Mester közelében, és közvetíthesse az Ő fényét, kegyelmét, szépségét és igazságát. Székel János, az MKPK elnöke.” (Szerk.)

Püspökké szentelték Bécs új érsekét, Josef Grünwidl atyát

2026. január 24-én, szombaton Bécsben a Stephansdombon ünnepi szentmise keretében püspökké szentelték és beiktatták hivatalába Josef Grünwidl atyát, a Bécsi Főegyházmegye volt apostoli adminisztrátorát. A szentelést Christoph Schönborn bíboros vezette, a társszentelő Franz Lackner salzburgi érsek, az Osztrák Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, valamint Stanislav Pribyl, a Leitmeritz (Litoměřice) Egyházmegye püspöke volt. A főszentelő, a társszentelők és a jelen lévő 28 katolikus püspök kézrátétele után Josef Grünwidl átvette a püspöki jelvényeket: a püspöki gyűrűt, a mitrát (püspöksüveget) és a pásztorbotot. Ezt követően foglalta el érseki székét. Josef Grünwidl a Bécsi Főegyházmegye 33. érseke. A püspökszentelési szentmisén jelen volt Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Főegyházmegye görögkatolikus érsek-metropolitája is, az alábbiakban az ő beszámolóját olvashatjuk.

Gyönyörű szertartáson vehettünk részt január 24-én, a bécsi Szent István-székesegyházban. Az egész rendezvényre egyfajta sajátos, bécsi eleganciával szelídített német precizitás volt jellemző, amelyet a roppant igényességgel összeállított zenei szolgálat tett még pompásabbá. Első hallásra meghökentőnek tűnt a gitárral, csellóval, elektromos orgonával megszólaltatott könnyűzenei tétel, ráadásul ez a zenekar az oltár előtt volt fölállítva, még akadályozva is a méltóság-tesztes bevonulást. A keleti rítushoz szokott érzékenység hamar megütözik az efféle forradalminak ható megoldáson, de kiderült, hogy az egyébként csodaszépen megszólaló női duett csupán a bevonulást készítette elő. Csak addig szólt ez a kétségtelenül lelkesítő, de talán oda nem illőnek tűnő muzsika, amíg a fiatalok bekísérték a templomba a leendő érseket, aki közben megállt a Mária-íkon előtt imádkozni. A templom közepén a vízszentelés szertartását végezték el, majd a papok és a másfél száz ministráns, végül a püspökök páros sora kísérté tovább a jelöltet. Ekkor már a rézfúvosok falakat és szíveket megremegető fanfárja emelte a hangulatot.

A szentmisén különböző kórus és zenekari művek szólaltak meg művészi igényességgel. Am a szentelés legmeghittebb pillanataiban, amikor a három szentelő, majd sorban a többi főpásztor, nyugatiak és keletiek kezűket a szentelendő fejére tették, nem hallatszott más, csak a monumentális hangzású, húsz tonnás Pumme-ri harang zengése. Aki mindezeket megtervezte, értett a liturgiához, a teológiához és az emberek lelkének a rezdüléseihöz.

A szenteléssel egybekötött szentmise végén, az érseki beiktatásakor szintén egy sokatmondó, különleges gesztussal találkoztunk: a trónszéket elfoglalni készülő érsek perceként várakozott a pásztorbotra. Mondhatnánk,

a mégoly tökéletességgel megszervezett ceremóniába ez az apró fiaskó is beleférhet, de a pásztorbotot nem a sekrestyében keresték, hanem az, szintén jól megszervezett módon, a templom bejáratától indult el, és a hívek kézről kézre adták előre, s így érkezett el a trónszék előtt álló érsekhez. Nem a leköszönő bécsi érsek, nem a pápai követként jelenlévő nuncius volt tehát az átadó, hanem Isten népétől jött a fölhatalmazás, ők adták az új érsek kezébe a pásztorbotot, ezzel mintegy arra kérve, hogy a vezetés és irányítás közben soha ne feledkezzék meg a hívekről, akiket nemcsak kormányoz, de akik – megerősítve a pápa döntését – maguk is megadták neki az erre szóló fölhatalmazást. Szép volt.



Két egyházi előjáró: Josef Grünwidl és Kocsis Fülöp

Hasonló, közösséget erősítő elem volt még, ami mindezek után következett. A ceremónia végén az asszisztencia és a hívek szépen megtervezett módon kísérték ki az új érseket a domból, majd a templom előtti téren közös agapéval folytatódott az együttlét. A papság tehát nem vonult el egy másik helyre, nem volt nekik külön megterített fejedelmi lakoma, hanem mindnyájan – érsek, püspök, papok, ministránsok, hívek – közösen fogyasztottuk el a virsliből és bagulyásból álló szeretetven-

dégséget. Közben minden jelenlévőnek lehetőséget adtak arra, hogy odamenjen Bécs új érsekéhez, néhány szót váltson, közös fénykép készíthessen vele. Josef Grünwidl pedig fáradhatatlanul fogadta az emberek szeretetét, ezzel a nyitott magatartásával mintegy megsokszorozva azt, szép reménységet adva ezzel Ausztria egyházának. Legyen rajta Istenünk áldása!

Josef Grünwidl 1963. január 31-én született Hollabrunnban (Alsó-Ausztria), és a közeli Wullersdorfban nőtt fel. A hollabrunni érseki gimnáziumban tanult, ahol 1981-ben érettségizett. Ezt követően belépett a bécsi papneveldebe. A bécsi egyetemen folytatott teológiai tanulmányai mellett párhuzamosan orgonaművészi képzést is végzett a bécsi zeneakadémián. Tanulmányai kezdetén még vívódott a két pálya, illetve az ezekhez kapcsolódó életformák között, ám az 1983/1984-es tanévtől – amelyet egy tanulmányút keretében Würzburgban töltött – egyértelművé vált számára: „A zene a hobbim, a papság a hivatásom.” Talán ez is szerepet játszott abban, hogy a korábban káplán, plébános, majd esperes, ifjúsági lelkipásztor, hosszú időn át érseki titkár, s az utóbbi években püspöki helynök püspökké szentelésének és érseki beiktatási ünnepségének ceremóniáján ilyen nagy szerepet kapott a muzsikaszó, annak sok-sok válfaja. Újra rá láthatjuk, a zene szeretete nem akadályozza, hanem termékenyíti teszi az egyházi szolgálatot. Erre utal Josef érsek jelmondata is: *Melodiam Dei recipite (Fogadjátok be Isten dallamát).*

(Kép és szöveg forrása: facebook.com/fulop.kocsis.35)

Simon M. Veronika: „Hidd el, Istennel festünk!”

Beszélgetés a Cserhát-Munkácsy- és Holló László-díjas, Kunst Meister festőművésszel, akinek a ténylegesen látott álma valósággá vált

Sorozatokat fest, több mint kétszáz kötetet illusztrált, több mint kilencszáz egyéni kiállítása volt (és ezzel magyar rekord). Magyarország minden megyeszékhelyén, annak szinte minden nagyvárosában, tizennyolc ország városaiban (Bécs, Pozsony, Kolozsvár, Párizs, London, New York, Köln, Bazel, Kairó, Szimferopol, Nagyvárad, Beregszász, Szatmárnémeti, Los Angeles, Kijev, Varsó, Galánta, Aachen, Léva, Topolya, Bajmok, Nagyszalonta, Marcelháza, Ipolyság...) jelen vannak az alkotásai. Ezer festményét adta át közel kétszázötven közintézménynek (Vatikán, Magyar Parlament, Magyar Nemzeti Galéria, New York-i Kormányzói Hivatal, Krim-félszigeti Szépművészeti Múzeum...). Tizenhat főoltárképe áll egyházi intézményekben (Szentjános, Szatmárnémeti, Varsó, Gyöngyös, Pálháza, Iliny, Székesfehérvár, Budapest, Debrecen, Pápa, Kaposvár, Tokaj, Buenos Aires...), több oltárképe és kilenc keresztút-festménysorozata látható világszerte. Eddig hatvan alkotótábort vezetett Magyarországon és más országokban. A festészetet 2000 óta az *SMV Special Method Version* módszerrel tanítja az irányítása alatt álló *SMV 2000 Festőtanoda* műhelyében. Simon M. Veronika neve világszerte ismert, portréival szinte mindenki találkozhatott már. Itt az ideje, hogy megismerjük őt kicsit közelebbről. Felkérésünkre Kuruczleky Ilona, a *Szent Kereszt Ökumenikus Magazin* főszerkesztője beszélgetett vele.

– Mit jelöl Simon Mária Veronika művészneve, a „SIMONE” végén lévő E betű?

– A férjem, Enyedi Béla vezetéknevét jelöli. Fontosnak tartottam, hogy ebben a formában is szerepeljen a művészetemben, mert ezt a pályát teljes mértékben ketten járjuk. Ő a menedzserem, a művészarátom, a közreműködőm, az életemben mindenhol jelen van, segít.

– Eredetileg nem erre a pályára készültél.

– Valóban nem. Közgazdász diplomát szereztem, ezen kívül ár- és bírósági szakértőként, illetve könyvvizsgálóként is dolgoztam. Negyvenéves koromig tevékenykedtem pénzügyi területen. Nagyon szerettem a munkámat. Mellette hobbiból matematikát tanítottam és versenyszerűen sakkoztam.

– Ezek a tanulmányok és foglalkozások nagyon távol állnak a festőművészettől. Mi történt negyvenéves korodban?

– 1992 őszén egyik éjszaka érdekes álmot láttam. Egy nagy műteremben voltam, amely telistele volt megfestetlen vásznakkal, és ott állt közöttük nagymamám testvére, Terus néni, aki elismert festőművész volt. Terus néni azt mondta, hogy kezdjek el festeni. Azt feleltem, hogy nem tudok festeni, mire ő, dehogynem tudsz, csak ülj le és kezd el. Leültem, és tényleg tudtam festeni, az álmomban. Közben mintha teltek-múltak volna az évek, és én csak festettem, festettem. Amikor reggel felébredtem, rögtön elmondtam a férjemnek, mire ő azt válaszolta, hogy na akkor rajta. Ennek hatására elmentem és vásároltam egy csomó festőeszközt, és már aznap éjjel fennmaradtam, meg a következő éjszakán is, hogy megfessem életem első képét. A férjemnek annyira megtetszett ez a festmény, hogy a mai napig megőrizte. Hónapokon belül eladtuk a panellakásunkat, és vettünk egy olyan házat, amelyikben ki tudtunk alakítani egy festőműtermet. Az első öt évben, amikor elkészült egy mű, többször volt déja vu érzésem egy-egy képpel kapcsolatban, hogy ezt én már láttam az álmomban.

– Újabb tanulmányok is következtek az életedben?

– A festőművészeti hivatásban is, akárcsak a közgazdaságtanban és pénzügyben, elvégeztem a megfelelő iskolákat. Az első éveim azzal teltek, hogy tanultam, mesterekhez jártam és azóta is rendszeresen képezem magam. 1997-től a Szőnyi István Művészeti Akadémia festő szakán tanultam Zebegényben, 1999-től az A. A. W. amerikai grafikai kurzus hallgatója voltam Budapesten, majd egy Hollandiában tanult mesternél képeztem tovább magam. Kijártam Salzburgba három éven át egy-egy hétre, mert itthon a második diplomás képzés akkoriban nagyon sokba került. Így fejeztem be ott festészeti tanulmányaimat a Leonardo Művész Akadémia Kunst Meister szakán. Eközben különböző híres mesterektől is tanultam, például a Római-parton Betti Edwards amerikai művész-tanártól sajátítottam el a jobb agyféltekés rajzolást és festészetet.

– A kiállítások sora mikor és hogyan indult el?

– 1995 novemberében volt az első kiállításom lakóhelyemen, Székesfehérváron a Vörösmarty Színházban. Olyan festményeimmet állítottam ki, amelyekről úgy éreztem, a lelkeimből születtek, tele voltak erővel, energiával a portréktól a csendéleteken át. Mindhárom mesterem – akik sajnos már nincsenek közöttünk, Bujdosó Dénes, Szakál Antal és a neves restaurátor, Bajkai Braun Géza – is ott volt. Sajnos a Zila stúdióból Ferk Ilona és Topor András festőművészek

nem tudtak eljönni. Topor András főiskolai tanár is volt, 1997-ben hunyt el. Az első kiállításom után gyorsan pörögtek az évek. Nyolc évvel később, 2005-ben a budapesti Szent István-bazilikában az első teremben volt az első nagyobb tárlatom. Abban az év-



Simon M. Veronika

ben hunyt el Szent II. János Pál pápa, akinek az emlékére a festményeim között tartották a szentmise utáni fogadást, egyházi és világi méltóságok jelenlétében. Ők természetesen nem az én kiállításomra jöttek, mégis fantasztikus érzés volt számomra, hogy a festményeim között beszélgethettem a magas rangú vendégekkel. Persze tudták, hogy én vagyok a mise alatt az oltár elé kihelyezett pápai portré festője. Ez emlékezetes állomás volt az életemben.

Korábban is volt egy hasonló. 1997. november 9-én Szent II. János Pál pápa Rómában boldoggá avatta Apor Vilmos püspököt, és az Apor Emlékbizottság Gyulán úgy döntött, hogy az én festményemről készített imalapot viszi a Vatikánba. A szentképeket a pápa megáldotta, így osztogatták utána a Szent Péter téren. A világ minden tájáról nagyon sok magyar is jelen volt, így maig sokan őrizhetik az Apor Vilmos-portrét. Gyulán a belvárosi Nádi Boldogasszony-plébániatemplomban szintén ingyenesen elvihető volt a Boldog Apor Vilmosról készült festményem kis imaképe. A festmény – amelyet 1997-ben készítettem – jelenleg is az oltár jobb oldali falán látható, szemben a hívekkel.

Általában nem csak a katolikus egyháztól kapok megrendeléseket, megkerestek már az evangélikusok, a reformátusok is, és én nekik is szívesen segítek, hiszen egy Istenünk van. Megfestettem Kálvin Jánost, amely az egri Kálvin Házban látható, és Luther Mártont a kolozsvári tiszteletes kérésére. Ilyen tekintetben ökumenikus beállítottságú vagyok.

– Amikor belekezdte a festészetbe, végleg felhagyta az eredeti foglalkozásával?

– Igen és ettől kezdve a megélhetést a pénzügyi szakmában megkeresett és félretett pénztartalékunk biztosította, amit fel is éltünk. Viszont az első kiállítások után sorban jöttek a megrendelések, főleg a portrék iránt volt nagy a kereslet. A portréfestést egy holland mestertől sajátítottam el, akinek öt évig jártam a műtermébe. Nála élő modellekről festettünk, és ezt annyira sikerült megtanulnom, hogy gyakorlatilag fotorealista módon tudok portrékat festeni. Már nem emlékszem a megrendelések időrendi sorrendjére, de külföldre is festettem, például Bazelbe Bartók Béla-festményt kértek tőlem. Megemlítek egy-két érdekességet is. A Kossuth-zarandokút állami kezdeménye-

zés volt. Végigmentünk azokon a helyeken, ahol Kossuth Lajos járt: London, Torino, Los Angeles, New York, Washington stb. és minden helyszínen ajándékba adtuk egy-egy festményemet. A legtöbb helyen a polgármesterek fogadtak, így a városházákba kerültek a képek. New York államban a kormányzó fogadott bennünket, neki adtuk át a képet. Így kezdtek elkerülni a világ számos országába a festményeim, Párizsba, Aachenbe, Londonba, Szlovákiába Sahyba (Ipolyság) és még nagyon sok helyre. Kb. 250 közintézményben ezer festményem van.

– Nagyon nagy teljesítmény.

– Ahogy teltek az évek, rendkívül sok portrét festettem, általában híres emberekről, mert arra volt igény. A Vatikánba is több festményt vittem a lengyel testvérekkel, Benedek pápa is fogadott bennünket. Később Jeruzsálemba is eljutottunk, ahová Szent Erzsébet-portrét vittem. Sőt még az Országos Rabbiképző Egyetemnek is adtam át festményt. Annyira fantasztikus életem volt, hogy emellé már nem is fért volna semmi más, mert éjjel-nappal festettem. Kivéve a tanítást, amelyet 2000-ben kezdtem. Először csak hobbiszinten, majd annyira sikeres lett ez a program – Isten áldása kísérte –, hogy annak ellenére, hogy nincs tanítói képesítésem, a *Ki kicsoda a magyar oktatásban* lexikonban a szerkesztőbizottság feltüntetett mint festészeti oktatót. Bekerültem a svájci *Who is who* enciklopédiába meg az Európai Művészeti Zseblexikonba is. Benne vagyok Székesfehérvár lexikonjában, és szülőfalum, Csetény miatt a Veszprém Megyei Lexikonban is. Több oltárképem, tizenhat főoltárképem és kilenc keresztútsorozatomból látható világszerte. Híres emberekről készült portréim találhatóak különböző múzeumokban, iskolákban és közintézményekben, ezeken általában az intézmények névadói szerepelnek. Ennek is köszönhető, hogy a *Híres emberek* DVD-sorozatban arany-DVD készült a munkásságomról.

– Az álmod valóra vált, ismert és elismert festőművész lettél.

– Ha ez így van, akkor ezt a Jóistennek köszönöm, és legyen továbbra is minden az Ő akaratát szerint, az Ő dicsőségére.

– A hitet illetően milyen neveltetést kaptál a szüleidtől?

– Édesanyám mélyen hívő ember volt, nagyon erős hitre nevelt bennünket. Mindig együtt mentünk a templomba és két testvéremmel jártunk hittanoktatásra is. Édesanyámnak köszönhetően ma is erős a hitem.

– Sok fiatalnak van lázadó korszaka, amikor elfordul Istentől. Neked nem volt ilyen törés az életedben?

– Nem, mert a Jóisten gondoskodott róla, hogy ne legyen. A műtőasztalon a klinikai halált átéltem egy 24 éves fiatalnak hatalmas megerősítést jelentett. Láttam a saját testemről kívülről, minden érzékszervem működött. Isten azt mondta nekem, én még nem jöhetek, nekem még dolgom van a Földön. Attól kezdve egyfolytában azt kerestem, mi a dolgom. Mindent kipróbáltam, írtam verseket, novelákat, zenélni tanultam, mire rátaláltam a nekem kijelölt útra. Negyvenéves koromig kerestem, mire az álom hatására megtaláltam, mi az Isten szándéka, akarata velem. Sokat imádkoztam, hogy lássam, milyen utat jelölt ki számomra az Úr. Amikor pedig felismertem Isten akaratát, hogy festenem kell, akkor olyan kegyelmet kaptam hozzá, hogy bátran mondhatom, a Szentlélek által festek – és ezt nagyon őszintén mondom.

– Úgy érzed, vezeti a kezedet festés közben?

– A gondolataimat és a kezemet is vezeti. Mondok példát. Néha előfordul, hogy festészet közben valahogy nem tudom kikeverni a szükséges színárnyalatot. Ilyenkor abbahagyom, félrevonulok imádkozni, le is térdelek. Egy-egy ima után mindig olyan pozitív változás lesz abban a műben, amin dolgo-

zom, hogy pillanatok alatt meg tudom oldani azt, amit azelőtt nem tudtam. A Szentlélek rávezet, hogy mit hogyan kell kijavítanom. A tanítással is így vagyok a festőműhelyben: előveszem a napi igét és felolvasom, magyarázatot is adok hozzá, sokszor a saját életemből veszem a példát. Ilyenkor a növendékek is megnyílnak, mert érzik alkotás közben, hogy valaki segít nekik. Végül rácsodálkoznak a művükre: ezt valóban mi festettük? Ez hogyan lehetséges? Nektek is segített a Szentlélek, mondom nekik ilyenkor.

– Ott áll melletted egy szeretetteljes család is.

– A férjemmel, Bélával ötven éve vagyunk együtt. Mindenben mellettem áll, hat éve a hitben is. Mindig segíti a munkámat is. Van három lányunk – mindhárman házasságban élnek – és négy unokánk, három éve pedig megszületett az első dédunokánk és már háromhónapos a második is. Szép nagy a családnak. Az első dédunoka, Maxim már többször festegetett velem. Olyan édes, mindig kiválasztja a neki tetsző színeket, és megmondja, hogy mit fest. Legutóbb csak a barna színt vette elő, és kijelentette, hogy dubaji csokit fest. Már most tanítgatom, hogy ez a monokróm technika és a szín neve égett színe. Mondja utánam, pedig csak hároméves. A férjem villamosmérnök, de az én kedvemért ő is megtanult festeni. Egy tárlatra való anyagot megfestett és négy kiállítása is volt. Már az első alkalommal adott el festményeket. Annyira boldog volt, hogy azt mondta, a „csúcson” van és azóta nem fest.

– Gratulálok neki! Nyilván te vagy a mestere. Komolyan mondom, ezek után lehet, hogy én is kipróbálom a festészetet!

– Hát próbáld meg, gyere, fessél velem! A Krúdy Gyula Irodalmi Kör elnöke, Németh Nyiba Sándor is eljött, megtapasztalta, már hatszor volt nálunk. Nem akarja elhinni, milyen jó képeket fest. Hidd el, Istennel festünk!

– Elhiszem, de arra a szintre, ahogyan Te festesz, nagyon kevés ember tud eljutni.

– A festészet élethosszig tartó tanulást kíván, mert nem mindenki születik Leonardónak vagy más híres festőnek. Én az általános iskolában és a gimnáziumban mindenből ötös (kitűnő – a szerk.) voltam, így rajzból is. De Isten nélkül nem hiszem, hogy eljutottam volna idáig.

– Egy portré megfestése mennyi időt vesz igénybe?

– Ha elég időm van rá, akkor általában egy hónap, de nem lehet általánosítani, mert ha több alakot kell megfesteni, akkor további hónapokat jelent. Egy oltárkép megfestése három-négy hónapot is igénybe vesz. A párházai oltárképet, amelyen több alak van, és három méter széles, fél évig festettem.

– Mit festettél legutóbb?

– XIV. Leó pápa megfestése volt a legutóbbi megbízásom. A Szent István-bazilikában tartott hálaadó szentmise előtt hívtak

fel azzal, hogy kettő hetem van rá. Megkaptam a hivatalos fotóját, és az alapján éjjel-nappal festettem, hogy a kép időre elkészüljön.

– Milyen technikát alkalmazol? Először megrajzolod a témát vagy rögtön fested?

– Nagyon sok festészeti technika van. Először készítették egy olyan nagyságú fotót a megfestendő alanyról, mint amekkora a készülő kép lesz. Két állványom van, az egyikre a férjem felfeszíti a másolatot, úgy is mondhatnám, a „modellt”, a másikon

pedig festek. Segítségképpen elolvasom az életrajzát is annak, akit lefestek, hogy a jellemét is belevigyem. Nem egyszerűen portrét festek, hanem a személyiségét is ábrázolom. Visszatérve a kérdésedre, többféle portréfestési technikát alkalmazok, és ezeket változatosan attól függően, hogy az adott modellhez melyik a legjobb megoldás. Van, hogy először megrajzolom és csak utána festek, és van, amikor azonnal felfestem foltokban, ami után majd elkezd kibontakozni az arc vagy az alak maga.



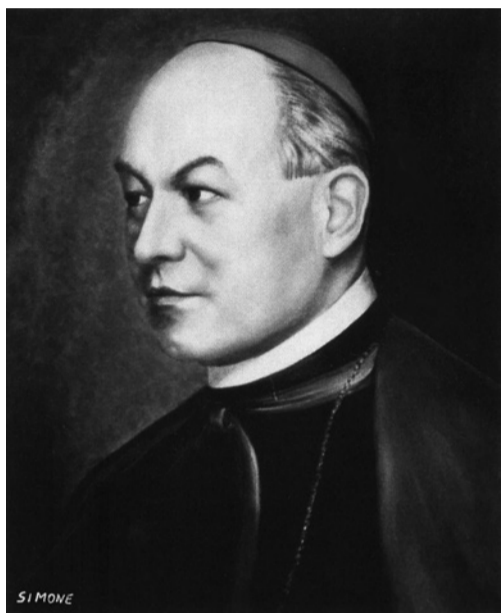
Simon M. Veronika: Szent II. János Pál pápa

– *Mikor érzed úgy, hogy na, ez már kézen van?*

– A férjem a nagy kritikus ebben. Ő a „bírálbizottság elnöke”, fogja a szemüvegét és összeveti a „modellt” a festménnyel. Rendkívül szigorú, egy milliméter eltérés miatt is szól, persze helyesen teszi, ez a feladata. Mindig mondom neki, hogy ha lenne rá több időm, én is észrevenném, de nincs. Ő megmondja, mit kell javítanom, és ha mind a ketten kimondjuk rá, hogy jó, akkor aláírom.

– *Mit teszel azokkal a festményekkel, amelyek még nem találtak gazdára?*

– Kiállításokat tartok rendszeresen, sokszor több helyszínen párhuzamosan, és folyamatosan adományozok. Mivel áldottnak érzem magam, ezt az áldást szeretném továbbadni. Ingyenesen adományozom el közintézményeknek a festményeimet állandó tárlatra, főleg azokat, amelyeket a különböző festőműhelyekben festettem.



Simon M. Veronika:
Boldog Apor Vilmos püspök

– *Mennyi van ezekből és hová kerülnek?*

– Több mint 700 festményem van már 67 intézményben. Legutóbb a Törökbálinti Tüdőgyógyintézetbe vittem megint 27-et. Ott már közel száz festményem van. De vannak különböző szervezeteknél, kórházak, időskotthonok, gyülekezeti házak és iskolák falain. A tanítványaimat is arra biztatom: ha nem akarják, hogy elmenjen a kedvük a festéstől, mert halomban állnak a képek, akkor ajándékozzák el és alkossanak újakat. Azt mondom nekik: a Jóisten megáldott, ne engedd, hogy a sok eladatlan kép elvegye a kedved a festéstől, inkább add oda ajándékba.

– *Általában mire festesz?*

– Papírra, vászonra, farosra..., a portrékat nyilván mindig vászonra.

– *Hihetetlenül gazdag az életpályád, ezért már csak egy kérdés maradt: mik a terveid? Vagy majd a Jóisten eléd hozza?*

– Igen és igen. Vannak még terveim, de figyelem az Isteni vezetést. Idén először beengedtem tíz főig a hét és tíz év közötti gyermekeket a saját műhelyembe. Ezt körülbelül másfél évig terveztem, mire megvalósult. Ez azért nagy dolog, mert mindig máshol és nem a saját műhelyemben segítettem a tanulni vágyóknak. A másik érdekes tervem az, és ehhez is kérem Isten tanácsát, segítségét, hogy azt a gyakorlati és technikai tudást, amelyet a hosszú évek alatt megszereztem a portréfestészet terén, átadhassam a fiatal nemzedéknek. Szeretném átadni a tapasztalatot, ezzel az ő tanulási idejük is lecsökkenne. Azt hiszem, ez tetszene Istennek. Már fordultam ezzel a tervemmel imában Hozzá, és ha jónak látja, akkor majd hozza a lehetőségeket.

– *Ez igazán nemes cél, kívánom, hogy tudd megvalósítani. Ehhez adjon az Isten jó egészséget és kitartást!*

– Hálás szívvel köszönöm!

Kuruczleky Ilona

Simon M. Veronika Cserhát-Munkácsy- és Holló László-díjas, Kunst Meister festőművész. Az Országos Cserhát-Batsányi Művészeti Művészeti vezetője; az Országos Táncsics Művészeti Művészeti vezetője; a Székesfehérvári Nemzetközi Művészeti Művészeti vezetője; a Móri Brindisi Szent Lőrinc Borrend nagykövete, a móri Borbarát Hölgy és további öt Borrend (Marcelháza, Bajmok, Székesfehérvár, Szeged, Gyula) tiszteletbeli tagja, a Krúdy Gyula Legendája és Művészet Lovagja.

(Nem csak) Gyermekeknek

Rend a lelke mindennek, kívül-belül! – Avagy tavaszi nagytakarítás

Az idek, szokatlanul hideg tél után nagyon vártam a tavaszt, a jó időt. Az első melegező napsugarak felolvasztották a rengeteg havat és jeget, s bár örültem a januári hóesésnek, azért a tavasz érkezésének még inkább... A hóolvadás után azonban nem kevés piszok, sár, szemét maradt az utakon, járdákon, így hát az utcaseprőgépek nekiálltak tüsténkedni, hogy széppé, tisztává varázsolják a várost.

Az egyik reggel, beérve a munkahelyemre, észrevettem, micsoda rendtelenség van az íróasztalomon, sőt, tulajdonképp az egész irodában. Felvettem a kollégáknak: mi lenne, ha – akárcsak az utcák – a munkahelyünk is megszépülne a tél elmúltával, a tavasz beköszöntével? Így aztán mindannyian nekiláttunk rendet rakni: a felesleges,

már nem használt dolgainkat kidobtuk, az asztalokat, szekrényeket, számítógépeket letöröltük, seprűt, lapátot ragadtunk és kitakarítottunk.

Este, hazaérve a munkából, mint minden alkalommal, aznap is megkérdeztem a kislányaimat, milyen érdekes dolgok történtek ma az iskolában. A megszokott „semmi különös” helyett azonban ezúttal meglepő válaszokat kaptam. Matek-, magyar-, torna-, rajzóra helyett rendhagyó „órarendet” tartottak az egész iskolában. A különleges tanítási nap során minden osztály azt a feladatot kapta, hogy hozza rendbe a saját tantermet, majd pedig közösen takarítsák ki az iskolaépület mindenki által használt részeit: a tornatermet, a folyosókat, az ebédlőt. Az udvaron összegyűjtötték a szemetet, az

őszi megmaradt elszáradt faleveleket, sőt még virágokat is ültettek.

Ezzel azonban még nem volt teljes a tavaszi nagytakarítás. Jóleső érzés, ha környezetünk: otthonunk, munkahelyünk, iskolánk, közterületeink rendezettek, azonban még fontosabb, hogy a lelkünk is tiszta legyen! S mivel azokban a napokban már benne jártunk a nagyböjtben, amikor Jézus feltámadásának ünnepére készülünk, családunk valamennyi tagja közösen elindult a templomba és elvégeztük a húsvéti szentgyónásunkat. Rend a lelke mindennek – kívül-belül!

Nézz körül a szobádban és a lelkedben is, s ha bárhol rendtelenséget tapasztalsz, végezd el a tavaszi nagytakarítást!

Kovács Péter

Bécsben járt Rakovszky Zsuzsa

2026. január 17-én rendhagyó irodalmi estet tartott a Könyvmolyok Klubja a bécsi Collegium Pázmáneumban. Rakovszky Zsuzsa író hívták el egy beszélgetésre, a 2024-ben megjelent *Vattacukor* című novelláskötete kapcsán. A rendezvény közönségsiker volt: hamar tele lett a Pázmáneum díszterme. A családias, oldott hangú beszélgetést Kertész Erzsébet, a Könyvmolyok Klubjának alapítója vezette. A cél az volt, hogy a hallgatóság emberként is jobban megismerje a Kossuth- és József Attila-díjas író, így szó esett családjának eredetéről, véleményéről a kötelező olvasmányokkal kapcsolatban, de még olyan mélyebb témák is előkerültek, hogy szerinte vajon létezik-e objektív igazság vagy hogy miért fontos a szólásszabadság. Rakovszky Zsuzsa verseiből és novelláiból a Könyvmolyok Klubjának tagjai fel is olvasták kedvenc darabjaikat: az értő, de mégis szórakoztató előadásmódjuk mindenki arcára mosolyt csalt. Az esten Kövi László zongorista és zeneszerző is részt vett, aki ezt az alkalmat megragadva az idén 140 éve elhunyt Liszt Ferencről emlékezett meg: Liszt *Vigasztalások* című zongoraciklusának harmadik darabja mellett előadott egy saját szerzeményt is, amelyet a híres virtuóz életműve ihletett.

A Könyvmolyok Klubja olvasókör létrejöttéről az alapító, Kertész Erzsébet mesélt: „Megfigyeltem, hogy itt a Pázmáneumban az egyik idősebb hölgnél ott van Jókai Annának a *Ne féljetelek* című regénye, amit én már olvastam. Elmondta, hogy hát itt van ez a könyv, és nem tud vele mit kezdeni, olyan nehéz olvasni. És akkor mondtam neki, hogy gyere, ülünk össze, együtt megbeszéljük, és akkor meglátod, könnyebb lesz olvasni! Így kezdődött.”

A Sopronban felnőtt Rakovszky Zsuzsa műveiben a határmentiség, a határmenti lét fontos esztétikai szerephez jut. Erről így nyilatkozott Csikós Grétának, az ORF Burgenland Magyar Népcsoport-szerkesztője riporterének: „Az ember azért nagyon tudatában volt, hogy a határ mentén lakik és él. Ha elmentünk sétálni az erdőben, akkor előfordult, hogy belefutottunk egy-két kiskatonába, hogy innen már ne tovább. S hát a gyerekek a határok... az egyik könyvemben írtam is erről, hogy az időbeli és térbeli határok is olyan furcsa dolgok. Ez még Magyarország, két lépés és már Ausztria. Ez még 16-a, de két perc, és már 17-e. Szóval gyerekkoromban ez így belém ivódott, hogy bizony vannak határok” – mesélte.

(volksgruppen.orf.at/magyarok)

Luca és a Kékő

(Tanmese)

Később már maga sem tudta, hogyan került a kerthez. Arra emlékezett még, hogy ebéd után a barátnőjéhez indult. Azt tervezték, hogy kipróbálják az új társasjátékot, amit barátnője a hét elején a tizenkettedik születésnapjára kapott.

De útközben a gondolatai elkalandoztak, figyelmetlen volt és a kereszteződésnél rossz felé fordult. Körülnézett és ijedten látta, hogy a házak idegenek voltak. Azonnal tudta, hogy eltévedt és rossz felé megy. Ilyen még sohasem fordult elő Juhász Lucával, és igazán nem is tudta, hogyan történhetett, hiszen nagyon jól ismerte a járást barátnője otthona felé. Naponta megtette ezt a rövid utat, mert onnan már együtt mentek az iskoláig. Gyorsan meg is fordult, hogy visszamenjen az úton, amin eddig jött, de ekkor egy díszes, vasrácsos kaput pillantott meg. Kíváncsi lett, hogy mi is lehet egy ilyen csodálatos kapu mögött, és közelebb ment, hogy bekukucskáljon.

Természetesen a kertnek csak egy kicsiny részét láthatta az utcáról, de a sok csoda és szépség, amit meglátott, nagy izgalomba hozta. Azonnal be akart menni, hogy megnézze közelről a száz színben pompázó virágokat, hintákat, a tavat, amelynek a közepén szökőkút szórta a vízcseppeket a sima víztükörre. Itt-ott kőből épített kis falucskák, kastélyok látszottak, de ezek olyan kicsik voltak, mintha hüvelyk nagyságú mesebeli manóknak építették volna. Ezeket biztosan egy kertész vagy talán egy varázsló találta ki, gondolta Luca.

Egyenruhás idős ember vigyázta a kaput belülről. Luca megszólította.

– Kinek a tulajdona ez a gyönyörű kert?

– Mindenkié.

– Akkor engedjen be. Meg akarom nézni!

– Nem lehet, mert nincs kulcsom. Nem tudom kinyitni a kaput.

– Szép kis mindenki-kertje az, amibe be sem lehet menni!

– Ej, kislány! Azt nem mondtam, hogy nem lehet bemenni! Csak azt mondtam, hogy nincs kulcsom a kapuhoz.

– Hát kinek van hozzá kulcsa?

– Mindenkinek. Például neked is.

– Ebben igen nagyot tévedsz, mert nekem nincsen kulcsom, sem a házunkhoz, sem ehhez a kerthez.

Hogy bizonyítsa igazát, kifordította zse-

beit. Valóban mindkettő üres volt. Nem volt azokban semmiféle kulcs.

– Pedig nálad van a kulcs, méghozzá egy aranyból készült, szépre csiszolt kulcs. Errefelé úgy hívják ezt a szép kulcsot, hogy Kékő.

– Mondtam már, hogy nincs se közönséges kulcsom, sem aranyból készült.

Bosszúsán megfordult és ott hagyta a kötekedő öregembert. Elindult vissza, hogy megtalálja barátnője házat, de elfáradt és leült az egyik ház lépcsőjére.

Ez a délután is jól kezdődik – gondolta bosszankodva. – Először eltévedek, aztán találok egy mesészpé kertet, amely állítólag mindenki tulajdona, ahova mégsem mehetnek be, mert nincs nálam a kulcs, amit ez a mogorva ember *Kékő*-nek nevez. Milyen ostoba név! És egyáltalán, miért adnak nevet egy kulcsnak? Az öreg biztosan tévedett. Talán *kék követ* akart mondani, de persze annak sincs semmi értelme!

Ahogy így mélyen, önmagába merengve üldögélt a kölépcsőn, egy idős néni keze tapogatózott feléje.

– Aranyoskám, te meg miért búslakodsz itt Istenke szép, napsugaras délutánján?

Olyan kedves és olyan jószágos volt, hogy Luca bizalommal fordult hozzá.

– Azért, mert eltévedtem, elfáradtam és a kertbe sem tudtam bemenni, mert a mogorva ember azt mondta, hogy nálam van a kulcs, amivel ki lehet nyitni a kaput. De nekem nincs és sohasem volt ilyen kulcsom.



Simon M. Veronika: Leányka

– Aha, értem már! Tehát a *Kékő*-ről van szó! Nagyon szomorú, hogy neked nincs ilyen kulcsod!

– A néni tudja, hogy mi az a Kékő?

– Hát persze, hogy tudom! Az egy minden zárba illő kulcs, és csodálom, hogy nem tudsz róla! Eleinte hosszabb neve volt, de mostanában az a divat, hogy ennek a nevére is úgy lerövidítik, mint ahogyan például az iskolát is nevezik, a történelmet törinnek, a számítant mateknak vagy a görkorsolyát görkorkorinak nevezik.

– Mi volt a kulcs neve azelőtt?

– Hát az, hogy „*Kérem szépen*” és „*Köszönöm*”. Érted? Ebből lett: *Ké Kö*, vagy *Kékő*.

– Csak ennyi?

– Csak ennyi. De Aranyoskám, a *Kékő* csodákra képes. Valóban ki tud nyitni mindenféle ajtókat, még a berzsdásodott, nehezen nyíló zárat is! Menj csak vissza, és tedd próbára. Meglátod, milyen jól működik. Azonnal megnyílik a kapu.

A jószágos néni keze máris továbbtipeggett, Luca pedig visszament a kapuhoz.

– Bácsi, *kérem szépen*, nyissa ki nekem a kaput, mert nagyon szeretnék bemenni, hogy megcsodáljam azt a sok szépséget.

Alig, hogy kimondta a varázs „*kérem*” szót, máris megnyílt a kapu! Elámult a csodán, de idejében észbe jutott a varázsigé második része és gyorsan még hozzátette: „*Köszönöm!*”

A mogorva ember sem volt már mogorva, hanem szívélyesen mosolygott, és azt válaszolta:

– Szívesen, kislány, érezd magad jól a csodakertben. De ha már megtanultad a *Kékő* varázsigét, tanuld meg azt is, hogy mielőtt megszólítasz valakit, üdvözlöld, sőt mutakozz is be, és meglátod, mennyivel könnyebb és szebb lesz az élet! Tudod, az élet nem olyan nehéz, mint ahogyan egyesek mondogatják, de vannak szabályok. Ha ezeket megtanulod és betartod, akkor könnyen kinyílnak a kapuk meg az ajtók. És mondom még valamit: ha van elég időd, menj be a kert végén a lepkeházba. Fogadni mernék, hogy olyan gyönyörűséget még sohasem láttál! Viszontlátásra és érezd magad nagyon jól ebben a csodálatos kertben!

– Viszontlátásra, és köszönöm a szívességet és a jó tanácsait!

– Jól van kislány, csak sohase felejtse el a kulcsot, mert egy mosoly meg egy *Kékő* minden ajtót könnyebben megnyit!

Balogh Petres Judith

Furcsa felirat a keresztény otthonokban: C+M+B

Az év első heteiben szívesen meglátogatom azon híveimet, akik házszenelésre hívnak. Ilyenkor magammal viszek és az áldó imádság végén kiragasztok egy matricát az ajtóra. Talán sokaknak különös, első pillantásra megfeshetetlennek tűnő felirat látható rajta: 20+C+M+B+26.

De vajon mit is takarnak ezek a betűk és számok, és honnan ered ez a szokás? E kérdésre a válasz annál is inkább fontos, mivel német nyelvtérleten a matricák az esetek legnagyobb százalékában nem házszenelés kapcsán kerülnek az ajtófélfára.

A felirat története feltételezhetően egészen a középkorig vezethető vissza. A nyugati kereszténységben már évszázadokkal ezelőtt kialakult az a hagyomány, hogy Vízkereszt ünnepén, január 6-án és az azt követő napokban a papok megáldották a hívek otthonait. Ez az áldás nem csupán egy rövid liturgikus aktus volt, hanem annak kifejezése, hogy a családok az új esztendő is Krisztus oltalma alatt, az Ő áldásával szeretnék megkezdeni. Az ajtók megjelölése ennek az áldásnak a látható jele lett: a pap egy megáldott krétával írta fel a betűket az ajtó fölé, mintegy „rábízva” a házat Istenre. (Mára már sok helyen korszerűsödött mindez, hiszen nem krétával, hanem matricával jelzik a feliratot.)

A három betű eredetileg egy latin mondat rövidítése: *Christus Mansionem Benedicat*, vagyis *Krisztus áldja meg ezt a házat*. A latin formula egyszerű, mégis mély tartalmú imádság: arra kéri Jézust, hogy legyen jelen az otthon falai között, kísérje a benne élők mindennapjait, adjon békét, egészséget és védelmet. A középkori ember számára természetes volt, hogy az áldásokat ilyen jelképes rövidítésekkel is megerősítsék, ezért vált általánossá ez az ajtóra írt jel. Idővel azonban kialakult egy másik értelmezés is, amely szintén szorosan kapcsolódik Vízkereszt üzenetéhez. A betűket sokan a napkeleti bölcsek – Gáspár, Menyhért és Boldizsár – neveinek kezdőbetűivel azonosították: Caspar, Melchior, Balthasar. Bár az ő neveiket nem a Szentírásból ismerjük, hanem későbbi hagyományból, mégis szépen illeszkedik a magyarázat: ahogy a három király felismerte a betlehemi gyermekben a Megváltót, úgy a keresztény családok is azt kérik, hogy Krisztus nyilvánuljon meg életükben és otthonukban az előttük álló év során.

A pluszjelek sem véletlen díszítőelemek. Ezek valójában a kereszt jelei: azt fejezik ki, hogy az áldás Krisztus keresztjéből fakad és az otthon megjelölése is az Ő oltalmát hirdeti. Ezért írják a betűket keresztet közé, gyakran az évszámmal együtt: az adott esztendő minden napjára kerve a jó Isten gondviselését.

A C+M+B felirat tehát nem babona és nem pusztá dekoráció, hanem egy ősi keresztény hagyomány továbbélése. Ma már sok helyen az is előfordul, hogy nem pap írja fel az ajtókra, hanem a családtagok közösen imádkoznak és maguk végzik el ezt az egyszerű gesztust – például a koronavírus idején, a látogatási tilalmakkor a családfők „feladata” volt az ima vezetése és a felirat megírása. Ettől függetlenül nagyon szép gesztus papot hívni otthonunkba, így a ház megszentelése mellett egy kötetlen beszélgetésre is lehetőség nyílik.

A lényeg azonban változatlan maradt: annak kifejezése, hogy a ház, ahol élünk, Istennek szentelt hely akar lenni, ahol szeretnénk, ha Jézus lenne a legfőbb vendég.

Amikor legközelebb belépsz egy ilyen megjelölt otthonba, talán már más szemmel nézel erre a három betűre. Eszedbe juthat, hogy valójában egy rövidített ima fogad: „Uram, áldd meg ezt a házat és mindazokat, akik benne élnek.”

A házszenelést követő felirat az ajtófélfán tehát csendesen hirdeti azt, amit minden keresztény család szívből kíván: hogy Krisztus jelenléte töltsen be az otthon melegét az egész évben.

(Lukács) József atya
(Forrás: Egyházközségi Értesítő, Köln, 2026. év 1. szám)

Több volt mint imaest – ezer fiatal a Szentség előtt a Szent István-bazilikában

Az új év mindig új kezdet: új remények, tervek, kihívások és lehetőségek időszaka. De a legfontosabb kérdés ugyanaz marad: hol van a helyem, mire hív engem Isten 2026-ban? Erre kereste a választ az internetes 777 nevű keresztény közéleti hír- és blogoldal 2026. január 20-án, kedden este az „Itt vagyok, engem küldj” címmel és mottóval szervezett évindító imaesten a Szent István-bazilikában. A Mohos Gábor püspök atya által megnyitott, a szentgyónás lehetőségét is biztosító est Riesz Domonkos atyának az imádságról szóló tanításával kezdődött, majd Antal Alexa Krisztina nővér fiatalos, humoros és Rúzsza Magdi énekes megindító tanúságtételével folytatódott. A két- és félórás imaprogram második felében az Adoramus zenekar szolgálata segítette az Istennel való találkozást. Közben több száz imakéretet helyeztünk el az Oltáriszentség előtt, amelyekért február 18-án, szerdán reggel ajánlották fel a Szent István-bazilika Mária-kápolnájában bemutatott szentmisét.

Olyan volt, mint egy kis ForrásPont: tanítással, tanúságtételekkel, dicsőítéssel, szentségimádással – és rengeteg tiszta szemű és tiszta szívű fiatalal. Jó volt látni széttárt tenyerüket, őszinte imájukat. Jó volt látni térdre borulásukat az Oltáriszentség előtt. Jó volt látni a nem rövidülő sorokat a gyóntatószékek előtt és jó volt újra hallani, énekelni a dalt: „Meghívtál, hogy vízre lépjek, Hol nélküled elsüllyedek...”

Köszönöm, köszönjük, 777, hogy megmutathattuk az Úrnak: itt vagyunk, minket küldjön!

Varga Gabi

Nagyböjt – A hármas tényező

Pierre Clermidy atya nagyböjti üzenete

A nagyböjt a lényeghez való visszatérés ideje. Minden az imádsággal kezdődik. Imádkozni mindenekelőtt annyi, mint merni kérni. Annyi, mint elismerni, hogy törekenyek vagyunk. Kezünket a Teremtő felé nyújtjuk. De az ima nem maradhat önmagában. Túl könnyű lenne kérni anélkül, hogy adnánk. Itt lép be az adományozás. Ez egy felajánlással egészíti ki a kérésünket. Ha kapok, meg kell tanulnom adni is. A másoknak való adakozás hitelessé teszi imámat. A felesleg odaadása azonban nem elég. A valódi ajándéknak ára van. Itt nyeri el értelmét a böjt. Böjtlőni annyi, mint megérezni a hiányt. Saját szükségletünkből adni, nem pedig a feleslegről. Az ima, az adomány és a böjt egyetlen lendületet alkot. Így nyílik meg igazán a szívünk.

Pierre atya

(Forrás: a Párizsi Magyar Katolikus Misszió Körlevele, 2026. február)

Mennyei születésnap: Szent Ferenc tranzitusának 800. évfordulójára

Nyolcszáz évvel ezelőtt, 1226. október 3-án ért véget Assisi Szent Ferenc földi útja. Ennek kapcsán XIV. Leó pápa különleges ferences jubileumi évet hirdetett, amely 2027. január 10-én zárul.

XIV. Leó pápa levelet küldött a ferences rendnek, amelyben a békét többször is hangsúlyozza: „Az Istennel való béke, az emberek közötti béke és a teremtett világgal való béke az egyetlen kiengesztelődésre szóló egyetlen meghívás elválaszthatatlan dimenziói... Ebben a kegyelmi esztendőben egy imádságot szeretnék adni nektek, hogy Assisi Szent Ferenc továbbra is a tőkéletes örömet és egyetértést árassza belénk:

Szent Ferenc, testvérünk, te nyolcszáz évvel ezelőtt megbékélt emberként mentél halál nővérünk elé, kérünk, járj közben értünk az Úrnál! Te a San Damianó-i Megfeszítettben ismerted fel az igazi békét, taníts meg bennünket arra, hogy benne keressük minden kiengesztelődés forrását, mely minden válaszfalat ledönt! Te fegyvertelenül léptél át a háború és a meg nem értés frontvonalain, adj nekünk bátorságot arra, hogy hidakat építsünk ott, ahol a világ falakat húz! Konfliktusoktól és megosztottságtól szenvedő korunkban járj közben értünk, hogy béketeremtők legyünk: a Krisztustól származó béke fegyvertelen és lefegyverző tanúi! Amen.”

Szülővárosom – Dés – plébániája ferences plébánia. Szívemben hordom a ferences atyákat és testvéreket, akiknek evangéliumi élete is – szüleim jézusi élete után – papi hivatásom bölcsője volt.

Szent Ferenc lelkiülete és a feltámadásba vetett óriás hite által erősítse Jézus Krisztus a mi hitünket is a feltámadásban és az örök életben!

Pax et Bonum! Béke és Jóság!

Szabó Ernő

Szülőföld, haza, nemzet – Gondolatok március 15-re

Nemzeti ünnepünk alkalmával, bárhol is élünk a világon, a Kárpát-medencében vagy a diaszpórában, szülőföldünkre gondolunk, arra a helyre, tájra, ahol születünk, ahol felnőttünk. Olyan hely ez, ahol a hegyek, a dombok, az erdők, a rétek, a tavak, a folyók, az emberek megerősítenek minket, hogy így, erővel felvértezve haladhassunk tovább az élet útján. Ez akkor is így van, ha egyesek valamilyen okból kifolyólag valakiben vagy valakiben csalódást szenvedtek el.

Költőink is segítenek abban, hogy gondolatainkat szülőföldünkre irányítsuk.

Berzsenyi Dániel írja: „Messze setétedik már a Ság teteje, / Ezentúl elrejtje a Bakony erdeje, / Szülőföldem, képedet.”

Kisfaludy Károly arról elmélkedik, hogy meglátja-e valaha szülőföldjének szép határát.

Kosztolányi Dezső kiskorára gondol, amikor így fogalmaz: „Gyermekkorom, áldott gyermekkorom, te hontalan, hozzád kiáltozom!”

Móricz Zsigmond megállapítja, hogy minden magyar író a saját szülőföldje nyelvét tartja a legszebbnek. Valószínű, hogy mi is így vagyunk: kedvesek, szépek tájszólásaink sajátosságai, azok zamatos kifejezései.

A „honvágyalok” gyönyörűen írnak a hazáról, és ez még akkor is érvényes, ha tele vannak szomorúsággal, fájdalmas gondolatokkal: „Óly távol, messze van hazám, / Csak még, még egyszer láthatnám. / Az égbolt, felhők, vén hold, szellők / Mind róla mond mesét csupán. // A sorsom jó vagy rossz nekem, / Itt minden, minden idegen, / Más föld, más ég, más táj, más nép, / Óh bár csak otthon lehetnék.”

Szülőföldünk a szűkebb hazánk, de van egy nagy közös hazánk: a nemzet hazája, annak fővárosával, Budapesttel, ahová mindig szívesen megyünk feltöltődni. Ha nem tehetjük személyesen, gondolatban és lélekben ott lehetünk ebben az évben is a március 15-i ünnepeken, a Békementen. Ha sikerül egy nemzetben gondolkodnunk, akkor az ideai március 15-én is tölthetjük emlékeztetőre a márciusi ifjakra, akik harcokat a szabadságért, szülőföldjük függetlenségéért, közös jogainkért.

Én személyesen ebben az évben azzal tisztelgek ezen közös ünnepünk előtt, hogy távol a szülőföldtől már most készülök április 12-re, amikor a magyar országgyűlési választáson arra a pártszövetségre adom le szavazatomat, amelyik biztosítja a keresztény értékek védelmét, a biztos jövőt, a békét és a biztonságot.

Vencser László

In memoriam Rácz Gábor

A Párizsi Magyar Katolikus Misszió megrendülten és mély fájdalommal tudatja, hogy a közösség hűséges tagja és támogatója, Rácz Gábor (1951. június 8.–2025. december 30.) életének 75. évében tragikus körülmények között elhunyt.

A következő megemlékezésben Rácz János búcsúzik, fájdalmasan, ikertestvérétől, Gábortól.

„Rácz Gábor, Gabi, az ikertestvérem. Ő az, aki minden nehézséget, minden megpróbáltatást elviselt, ami gyermekkorunk óta jellemzi az életünket. 1951. június 8-án születünk Budapesten. Ott, a világ legszebb fővárosában nyugodt gyermekkorunk volt, óvodába jártunk. Az 1956-os események fordulópontot jelentettek. El kellett hagynunk az országot, annak ellenére, hogy Papa, aki cipész volt, békés életet biztosított nekünk ebben a gyönyörű fővárosban. A skarlát késleltette az indulásunkat, amire csak 1958 márciusában került sor.

Először Bécsbe mentünk vonattal. Egy nagy-néninél laktunk kb. két hétig, amíg az osztrák vámtisztviselők el nem jöttek hozzá, hogy közöljék velünk, hogy a végső úti célunk Párizs lesz. Ott kb. két hétig egy szállodában kaptunk szállást, majd egy lebontásra ítélt romos lakásba kellett költöznünk. A lakhatási körülmények rendkívül nehezek voltak. Nem volt hely, a folyosón lévő ágyakat mindennap össze kellett csukni és a falhoz kellett tolni, annyira szűkös volt a hely. A mosakodáshoz a nyilvános fürdőbe kellett mennünk, míg Budapesten saját fürdőszobánk volt.

A beiskolázás probléma lett. Nem vettek fel minket, mert nem beszéltünk franciául. Ezért Gáborral együtt a Flers-de-l’Orne-i apácák által működtetett árvaházba kerültünk. Az az év rendkívül nehéz volt számunkra, különösen Gabi számára. Nehéz volt alkalmazkodni a hideg környezethez, a család melege nélkül, ami nagyon hiányzott.

1959-től tértünk vissza a családukhöz. Be-fejeződött az árvaházi időszak. Természetesen a család élete nem volt könnyű; alkalmazkodnunk kellett egy olyan országhoz, amely még mindig idegen volt számunkra, egy új városban, Villiers-le-Belben. Így Franciaországban, Párizshoz közel alakult ki az új életünk.

1962-től 1969-ig Gáborral cserkészek voltunk. Ez Gábornak, aki mindig is nagyon érzékeny volt, nehezebben ment. De az élet folytatódott, az események egymást követték. Az általános iskolától a középiskolán át a gimnáziumba az érettségi megszerzéséig. Gábor műszaki tanulmányokat folytatott, és kiválóan teljesített a műszaki rajzban, a művészi rajzban és általában a grafikai tervezésben. Tehetséges volt. Szakmai élete kiteljesedett. Tervező rajzoló lett a Framatome-nál, és a mérnöki osztályon dolgozott.

Magyarország, amely mindig jelen volt az emlékeinkben, hiányzott nekünk. Vissza kellett mennünk, legalább csak nyaralni. Így 1971–1972-ben Gáborral úgy döntöttünk, hogy teljesítjük a nemzeti szolgálatunkat. A haditengerészethez kerültünk, ami egy olyan országból származó fiatal emberek számára meglepő, ahol a legnagyobb tenger egy tó. Miután ezen is túljutottunk, és biztosak voltunk benne, hogy kedvünk szerint elmehetünk Magyarországról, de vissza is mehettünk, Gáborral 1972-től kezdődően visszatértünk Magyarországra nyaralni. Minden évben visszatértünk, sőt vettünk is egy kis házat. Gábor Budapesten, én a Balaton közelében. A mai napig oda jártunk. Ott voltam a tragikus esemény idején is, Gábornak velem kellett volna lennie, hogy együtt töltsük a karácsonyt. Miért nem jött?

Franciaországban más magyarokkal való találkozáshoz van a Magyar Katolikus Misszió, amelyet testvérem, Gábor nagyon támogatott és látogatott, annak ellenére, hogy anyánk protestáns volt.

Gábor nagyon érzékeny volt, szeretettel fordult az emberek felé, akikkel érintkezett, szívesen mesélt történeteket, mindig kedves volt.

Gábor, hiányozni fogsz nekünk, Gábor, hiányozni fogsz nekem, testvérem, ikertestvérem, akivel az életem mindig is szorosan összefonódott. Viszontlátásra, Gábor. Miért?”

Rácz János

Rácz Gábortól 2026. január 28-án az Institut Médical-ban búcsúzhattak el mindazok, akik tisztelték és szerették őt. A Párizsi Magyar Katolikus Misszió a 2026. február 1-jei szentmisében együtt imádkozott az elhunyt lelki üdvéért és ikertestvéréért, Jánosért. A családnak a közösség őszinte részvétét fejezi ki és ehhez csatlakozik az Életünk újság szerkesztősége is.

(Forrás: a Párizsi Magyar Katolikus Misszió Körlevele, 2026. február)

Az európai magyar katolikus közösségek elérhetőségei

AUSZTRIA

■ **Bécs, Collegium Pazmanium**
A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14
+43 1 319 1403
collegiumpazmanium@gmail.com
www.pazmanium.katolikus.hu
Rektor: Varga János

■ **Bécsi Főegyházmege Magyar Közössége**
A-1070 Wien, Döblergasse 2/30b
+43 676 78 57 376
www.katolikus.at
www.facebook.com/KMEMWien
Plébános: Simon Ferenc

■ **Burgenland (Őrvidék), Kismarton**
Diözese Eisenstadt, Vikariat für ungarische Belange
A-7000 Eisenstadt, St. Rochus-Straße 21
+43 676 880 708 346; +43 2682 777 346
laszlo.pal@martinus.at
www.martinus.at
Plébános, püspöki helynök: Pál László

■ **Burgenland (Őrvidék), Alsóőr**
A-7501 Unterwart 226
+43 33 523 4108
Plébános: Gáspár Adalbert

■ **Burgenland (Őrvidék), Felsőőr**
A-7400 Oberwart, Stenamangerstraße 13
Plébános: Gáspár Adalbert

■ **Burgenland (Őrvidék), Középpulya**
A-7350 Mittelpullendorf, Ungargasse 62
Plébános: Ghinari Johann

Graz

A-8020 Graz, Kalvarienbergstr. 155
+43 316 6821 2421
otto.molnar@laposte.net
istvan.hollo@graz-seckau.at
Plébánosok: Molnár Ottó, Holló István

■ **Innsbruck, Magyar Diákközpont és Kultúrcentrum**
A-6020 Innsbruck, Richard Wagner Str. 3
+43 699 1151 6190
pepat@ikbnet.at
Világi elnök: Szabados Péter

■ **Klagenfurt**
Kapuziner Kirche, A-9020 Klagenfurt, Waaggasse 15.
+43 676 8772 7444

■ **Linz/Wels**
Ungarnselsorgezentrum der Diözese Linz
A-4600 Wels, Herrengasse. 2.
+43 732 341 175
ernest.szabo@dioezese-linz.at
Plébános: Szabó Ernő

■ **Salzburg, Orsolyita zárda**
A-5061 Salzburg, Aigner Str. 135.
+43 699 8172 1232
Kapcsolat: Bohuny István

BELGIUM

■ **Brüsszeli Magyar Katolikus Közösség**
1050 Bruxelles, rue de l'Arbre Bénit 123
+32 2 649 6188; +32 487 61 40 63
havas.istvan@piarista.hu
www.bmkk.be
Plébános: Havas István

CSEHORSZÁG

■ **Prágai Magyar Katolikus Plébánia**
CZ-11000 Praha 1, Jindřická 973/30
+421 908 650 565; +420 734 688 656
info@katolikus.cz | www.katolikus.cz
www.facebook.com/Prágai-Magyar-Katolikus-Plébánia-1769510549979963
Plébános: Balga Zoltán

EGYESÜLT KIRÁLYSÁG

■ **London, Hungarian R. C. Chaplaincy, Szent István Ház**
GB – W5 4EA London, 62 Little Ealing Lane
+44 20 8566 0271; +44 79 0486 4431
londonfolelkeszeg@gmail.com
www.szentistvanhaz.org
www.facebook.com/szentistvanhaz.london
Plébános: Csicsó János

■ **Bristol, St. Dunstan-plébánia**
20A Bristol Road, Keynsham, Bristol BS31 2BQ
+44 117 983 930
Plébános: Szende Tibor

FRANCIAORSZÁG

■ **Párizsi Magyar Katolikus Misszió**
F-75010 Paris, 42, rue Albert Thomas
+33 1 4208 6170, missioncatholique@orange.fr
www.magymisszio.info
www.facebook.com/Parizsi.Magyar.Katolikus.Misszio

HOLLANDIA

■ **Hollandiai Magyar Katolikus Egyházközség**
NL 2241 VT. Wassenaar, Hyacinthstr. 22.
+31 70 511 1030
hagai.magyar.katolikusok@gmail.com
www.facebook.com/HagaiMagyarKatolikusok
www.facebook.com/EKThollandiai

LENGYELORSZÁG

■ **Krakkói Magyar Katolikusok**
31-043 Kraków, ul. Stolarska 12

LUXEMBURG

8032 Strassen, 2 place des Martyrs
www.magyarok.lu, www.facebook.com/luxhun
Miséző lelkészek: Lukács József és Havas István

MÁLTA

Sliema, Salesian Oratory-templom
www.facebook.com/groups/570077513172992
(Mindent Máltáról – All about Malta)

NÉMETORSZÁG

■ **Augsburg, Szent László Magyar Katolikus Misszió**
D-86152 Augsburg, Henisiusstraße 1
+49 821 3166 8960; +49 821 3166-8961
iroda@augmis.de
www.augmis.de; www.augsburgimisszio.de;
www.augsburgi-katolikusok.de
Misézőhelyek: Augsburg, Kempten, Neuburg an der Donau, Neu-Ulm
Plébános: Csibi Sándor

■ **Berlin-Brandenburg, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség**
D-10551 Berlin, Waldenserstraße 28
berlin@katolikus.hu
www.szebb.de
www.facebook.com/magyarkatolikusokbb
Koordinátor: Urbán Ilona Anna

■ **Frankfurt, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség**
D-65934 Frankfurt am Main, Oeserstr. 126
+49 69 339997851
pfarrbuero@erzsebet-frankfurt.de
j.belenyese@bo.bistumlimburg.de
www.magyar-katolikusok-frankfurt.de
www.facebook.com/MagyarKatolikusEgyhazkozseg.
Misézőhelyek: Frankfurt am Main, Darmstadt-Griesheim, Dieburg, Gießen, Mainz és Wiesbaden-Nordenstadt
Plébános: Belényesi József

■ **Hamburgi Magyar Katolikus Misszió**
D-20535 Hamburg, Bürgerweide 35
+49 40 250 7783
www.hamburgi-magyarok-ev.de/katolikus-istentisztelet
www.hamburgi-magyar-katolikus-misszio.de

■ **Kölni Érsekiség Római Katolikus Magyar Lelkészsége**
D-50676 Köln, Am Rinkenpfuhl 10
+49 221 3377 8517; +49 221 7599 9909
info@ungarnzentrum.de; ungarnzentrum.koeln@gmail.com
www.ungarnzentrum.de
www.facebook.com/Ungarische.Gemeinde.
Misézőhelyek: Bergisch-Gladbach, Bonn, Duisburg, Düsseldorf, Essen, Herzogenrath, Köln, Wuppertal
Plébános: Lukács József

■ **Nürnbergi Magyar Katolikus Egyházközség**
D-90473 Nürnberg, Caritas-Seniorenheim St. Josef-kápolna, Langwasser, Giesbertsstraße 65
+49 911 9616 9319 (Gecző-Bokor Ildikó)

■ **Mannheim, Ungarnseelsorge**
D-68723 Plankstadt, Schwetzingen Str. 32
Lelkipástor: Lovász Reinholdt kooperátor

■ **Müncheni Magyar Katolikus Egyházközség**
D-81925 München, Oberföhringer Str. 40.
+49 89 2137 74230 (Varga Katalin)
+49 170 229 2070 (Szarvas Erzsébet)
+49 89 2137 74233 (Lukács Tibor)
+49 89 2137 274234
Ungarische-Gemeinde.muenchen@comuc.de
www.ungarische-mission.de; www.magyar-misszio.de;
www.ukm-muenchen.de
www.facebook.com/munchenimisszio
Misézőhelyek: Bad Tölz, Erding, Landshut, München, Rosenheim, Waldkraiburg
Plébános: Merka János
Nyugdíjas kisegítő: Buchmüller István

■ **Münster Magyar Katolikus Misszió**
D-48157 Münster-Handorf, Middelfeld 24
+49 251 9325 7288
ungarische-mission@bistum-muenster.de
www.sites.google.com/view/ungarisch
www.facebook.com/ungmis
Misézőhelyek: Bielefeld, Bocholt, Hagen, Marl, Menden, Münster, Neukirchen-Vluyn, Osnabrück, Hannover
Plébános: Simon Péter

■ **Passai Magyar Misszió**
D-94032 Passau, Steingergasse 8
+49 851 2137 5117
D-84375 Kirchdorf am Inn, Hauptstraße 1
+49 172 703 1032, +49 857 12332
pfarrer@pfarre-kirchdorf-inn.de
kontakt@magyarintezet.de
www.ungarisches-institut-passau.de
www.facebook.com/magyarmisszio.passau
www.facebook.com/magyarmintezet.de
Plébános: Kovács János

■ **Stuttgart, Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség**
D-70186 Stuttgart, Albert-Schäffle Str. 30.
+49 711 236 9190; +49 711 236 7417; +49 711 236 7393
szentgellert.stuttgart@drs.de
www.stuttgarti-katolikusok.de
www.facebook.com/stuttgarti.katolikusok
Misézőhelyek: Balingen-Frommern, Biberach an der Riss, Böblingen, Eislingen, Friedrichshafen-Berg, Heidenheim an der Brenz, Heilbronn-Horkheim, Ludwigsburg-Hohe-neck, Munderkingen, Reutlingen-Orschel-Hagen, Schwäbisch-Gmünd, Stuttgart, Ulm, Tuttlingen, Weingarten
Plébános: Merlás Tibor

■ **Würzburgi Magyar Katolikus Egyházközség**
D-97070 Würzburg, Kardinal-Döpfner-Platz 7
+49 931 386 243

OLASZORSZÁG

■ **Olaszországi Katolikus Missziós Központ**
RM-00151 Roma, Via del Casaletto, 481.
+39 066 928 1372; +39 066 842 620
hungarian.mission.italy@gmail.com
www.cssroma.katolikus.hu
Misézőhelyek: Bari, Bologna, Castelbuono, Catania, Firenze, Loreto, Milánó, Nápoly, Padova, Palermo, Parma, San Martino del Carso – Sagrado, Torino, Venecia

SVÁJC

■ **Bázel, Szent Erzsébet Katolikus Magyar Bázeli Misszió**
CH-4106 Therwil, Starenstrasse 8.
pal.istvan@gmx.ch, iren.felber@gmx.ch
www.ungarmission.ch
Bázeli Keresztény Magyar Egyesület
+41 79 864 9756
Plébános: Pál István

■ **Genfi Magyar Katolikus Misszió**
CH-1216 Geneve-Cointrin, Chemin du Ruisseau 36.
+41 22 791 0458
genfimkm@gmail.com
www.katolikus.ch
Kapcsolat: Körmendyné Anna és Igó-Kemenes Péter

■ **Vaud kantoni Magyar Katolikus Misszió, Lausanne**
+41 76 483 7394, Sasvári László
Miséhelyszín: Servan-kápolna (Chapelle Sainte-Marie-du-Servan)
CH-1006 Lausanne, Chemin Eugene-Grasset 12

■ **Zürich, Szent István Magyar Katolikus Misszió**
CH-8057 Zürich, Winterthurerstr. 135.
+41 44 362 3303
peter.varga@mail.ch; iroda@magyar-misszio.ch
www.magyar-misszio.ch
Misézőhelyek: Frauenfeld, Schaffhausen, Uster, Zürich, Winterthur
Plébános: Varga Péter

Társat keres!

Németországban, rendezett körülmények között élő 46 éves fiatalember harminc év körüli magyar, keresztény, intelligens, melegsívű hölgytársat keres. A fényképes leveleket *Tartós kapcsolat reményében* jelígre várjuk e-mailen vagy hagyományos postai úton a szerkesztőség ismert postacímén (lásd: impresszum).

(Nem csak) Magyarországra hazaköltözők figyelmébe: Eladó egy igényesen kialakított családi ház Kaposváron

Kaposvár Toponári városrészében első tulajdonostól eladó egy 145 m² alapterületű, tetőtér-beépítéses, igényesen kialakított, a mai elvárásoknak minden szempontból megfelelő, korszerű, precízen fenntartott, 1182 m²-es parkosított telken álló családi ház.

Elosztás:

– A földszinten: fedett terasz, nappali, konyha étkezővel, 2 szoba, spájz, mosdó, pince.
– A tetőtérben: 3 hálószoba, fürdőszoba, 2 gardrób (2,4m×8,5m).

Felszereltség:

– Teljes bútorozottság, riasztóval, 4 db kamerával, wifivel követhető technikával felszerelt biztonság, cirkókazános, valamint hűtő-fűtő klímával kiegészített fűtésrendszer.

Az ingatlanhoz tartozik:

– egy önálló, 25 m² + 6 m² terasszal kialakított kisház, alatta
– 48 m² préház + boltos pince,
– egy különálló, 50 m²-es melléképület és
– egy 140 m²-es acélcsarnok.

Ebben az ingatlanban minden tökéletesen rendben van, ide csak be kell költözni!

Az ingatlanról 13 db színes fényképfelvétel megtekinthető az Életünk újság honlapján: www.eletunk.net.

Irányár: 120 millió Ft.

Zolnai Szilvia
Tel.: +36 70 310 0820
E-mail: zolnaiszilvia57@gmail.com



2026. január–februári keresztretjvényünk megfajtése:
„*Adjon Isten minden jót ez új esztendőben! Jobb időt, mint tavaly volt, ez új esztendőben. Sok örömet e házra, boldogságot hazánkra, ez új esztendőben.*”

Jogi segítségnyújtás (nem csak) Magyarországra hazaköltözőknek

Dr. Udvarhelyi Olivér ügyvéd

UDVARHELYI LAW OFFICES UDVARHELYI ÜGYVÉDEK

H-8200 Veszprém Radnóti tér 2/A.

Tel.: +36 88 424 266
Tel.: +36 88 406 407
Fax.: +36 88 422 273
Mobil: +36 20 957 9313
Mobil: +36 70 369 2267
oliver@udvarhelyi.hu

Humorsarok



Azt mondja nekem a fogorvos:
– Önnek korona kellene!
Na, mondom, végre valaki rájött!

Tudatosan táplálkozom: cukorból csak kávéskanálnyi, sőt, sőt, sőt csak kávéskanálnyi, borból meg csak villányit!

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.
+36 70 635 7064 (privát)
iroda@eletunk.net
www.eletunk.net
www.facebook.com/europai.eletunk.ujsg

Felelős kiadó és főszerkesztő:
Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:
Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Varga János, Vértessaljai László SJ

Szerzők: Balogh Petres Judith, Dufek Mária, Kovács Péter, Mustos Edit, Papp Tibor, Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei önkéntes alapon teljesítik vállalásaikat.

Előfizetés:
közvetlenül a kiadóhivatalnál vagy az európai magyar lelkeségeken keresztül
Előfizetés a 2026. évre közvetlenül a kiadónál:
40 EUR/év (Európa), 8000 HUF/év (HU)

Digitális változat:
20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:
MISSZIÓ MÉDIA KFT.

OTP BANK
11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUHB

Nyomdai előkészítés:
Éber Tamás

Nyomatás:
Micropress Kft.
H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

A szerkesztőség a nem saját jegyzésű cikkek tartalmáért nem vállal felelősséget, mindazonáltal kellő körültekintésre törekszik. Az olvasóinktól és külső forrásokból érkező cikkek tartalmáért azok szerzői vállalnak személyes felelősséget.

Szentévi titok

Karácsony nyolcadában – ha csak tehetem – haza szoktam látogatni a családomhoz. A Jubileumi Szentév karácsonya annyiból volt különös, hogy sorra bezárult a négy nagy pápai bazilika Szent Kapuja. Mire hazazértem, az egyházmegyékben már világszerte lezárták a szentévet, egyedül a Szent Péter-bazilika kapuja várakozott kitarva Vízkereszt ünnepére, s talán rám is, hogy a fennmaradó egy héten még egy kisebb csoda történhessen.

Egy költözés sosem egyszerű, de ötven évet becsomagolni, válogatni, s annak minden emlékét és kincsét helyre tenni igazi kihívás. Szüleim lakásában sok izgalmas dolog lapult. Az egyik kedvencem volt egy kézzel festett tulipános ládikó a nagyszobai szekrény tetején. Arra már nem emlékszem, mikor került oda, s gyerekként biztosan nagyon kíváncsi voltam, mit rejteget, de évtizedek alatt mindez feledésbe merült. Most azonban – amikor méltó helyét közösen kerestük meg az új házban – feltört bennem a gyermeki kíváncsiság, s immár felnőttfejjel, de annál nagyobb izgalommal nyitottam ki dédapám hagyatékát. Édesapám jól tudta minden tárgy történetét, s még a csoportos fényképeken is azonnal rámutatott fiatalkori dédapám délceg alakjára.



Az idő nagyon későre járt, már ideje lett volna mindent gondosan visszazárni a ládába, amikor egy apró, fekete bőrkötéses irattartó-féleségre lettem figyelmes. Kívülről gyönyörű bőrdíszműves munka: a hátoldalon virág- és levélszerű motívumokkal, elől pedig a Szent Péter-bazilika bőrből álmódott látképeivel.

Ahogy kinyitottam, még nagyobb meglepetés ért, mert a kezemben nem irat-, névjegykártya- vagy cigarettatartót, hanem egy Jubileumi Szentévi emléket tartottam.



A kék szöveten aranszínű betűkkel a következő felirat állt:

Anno Humanae
Redemptionis
Jubilari Romae
MCMXXXIII
MCMXXXIV

Jobb oldalon pedig egy kis dombormű kitaró karokkal ábrázolta a Megváltót. Ezen két szöveg és két évszám volt olvasható: *Anno Santo* és *Jesu Redemptor Omnium Miserere Nobis*. Az rögtön nyilvánvaló volt, hogy szentév alkalmából készült az alkotás, de hirtelen nem állt össze a kép, hogy



1933–1934-ben milyen szentév lehetett és miért került rá két évszám is. Azonban hamar megfejtettük a szövegeket, amelyek választ adtak: „Az emberi megváltás jubileumi évében Rómában.” – „Jézus, mindenek Megváltója, könyörülj rajtunk!”

1933-ban XI. Piusz pápa a Megváltás XIX. centenáriuma alkalmából rendkívüli szentévet hirdetett. Ha

jobban megnézzük a domborművet, minden részletre választ kaphatunk: a római Szent Péter-bazilika előtt a keresztre feszített és feltámadt Krisztus a világmindenség felett kitaró karokkal hirdeti a békét. Háttérben a Golgota pedig megváltásunk eszközét jeleníti meg. A szentév Virágvasárnap, az Úr szenvedésének vasárnapján kezdődött és egy év múlva húsvét másnapján zárult. Egy korabeli – vasárnaponként megjelenő – folyóirat, a *Köszeg és vidéke* (53. évf., 16. szám) 1933. április 16-án így számol be a megkezdődött eseményekről:



„XI. Piusz pápa 1933-ra Szentévet hirdetett. A jubileumi év Krisztus halálának ezerkilencszázadik évfordulóján, Pálmavasárnapján, április 2-án kezdődött és 1934 húsvét hétfőjén, április 2-án végződik. A Szentaty szövegében azt kérte, hogy a Szentévben ne vitatkozzanak konfliktusokról és ellentétekről, jóvátételekről és háborús tartozásokról, bizalomról és bizalmatlanságról, hanem kizárólag békéről és testvériségről, igazi felebaráti szeretetről, amely a világ valamennyi népét magába foglalja. Legyen ez az év – mondotta a Szentaty – a lelkek felemelkedésének éve, az emberiség új megváltásának kezdete. Beszélt az államok és országok között felmerült konfliktusokról és az általános gazdasági és pénzügyi válságról, amit legjobban a szegények és a munkások szenvednek meg. A Szentaty Isten világosságát kérte a kormányoknak, hogy szociális igazság és keresztény felebaráti szeretet töltse el őket.

Isten áldását kérte minden emberre, keresztényekre és nem keresztényekre, és a béke és nyugalom korszakának eljöveteleért fohászkodott.”

A remény szentéve számomra 2026. január 5-én zárult, amikor gondosan visszahelyeztük a Megváltás Szentévének emlékét a tulipános ládikóba, amely ünnepélyes lezárás után elfoglalta új helyét. Az továbbra is titok maradt, hogy dédapám személyesen is elzarándokolt-e Rómába 1933–1934-ben, de a remény zarándokaiként bízunk benne, és kérjük, hogy megváltásunk 2000. évfordulójára készülve a következő hét évben XI. Piusz pápa ma is aktuális kérései meghallgatást nyerjenek. **Mustos Edit**

Százegy éve született Bodosi György (dr. Józsa Tivadar) író, költő

A belgyógyász szakorvos, költő, író, szociográfus és műgyűjtő Bodosi György Józsa Tivadarként látta meg a napvilágot Budapesten 1925. március 24-én. Ezen a néven szerzett orvosi diplomát 1950-ben, de még ezt megelőzően letett az asztalra egy máig jegyzett Berzsenyi-tanulmányt. A Budapesten Bibó István mellett is dolgozó, majd a Veszprém megyei Pécselyen élő, köztisztelőnek örvendő kör orvos nyolc faluban már javában gyógyított, amikor 1964-ben egy napon felkereste Illyés Gyulát a tihanyi nyaralójában, hóna alatt egy vaskos verscsomaggal. Illyés a kertben fogadta és egy fatörzsre ülve olvasni kezdett. Tetszettek neki a versek – és az ember is. Ajánlására még abban az évben megjelent a Szépirodalmi Könyvkiadónál az első verses kötet, *Az öröm szavai*, Bodosi György néven, amit ugyancsak Illyéstől kapott. Bodosi csakhamar a „Tó” (Füred) környékén lakó-nyaraló írók – Borsos Miklós, Déry Tibor, Illyés Gyula, Keresztury Dezső, Németh László, Passuth László... – társa, barátja, orvosa (sofőreje is) lett. Pécsely mozgó közembere, régészeti gyűjteményének szó szerint az előteremtője, kezelője volt. Közel negyven könyve jelent meg (élete legvégén is), több ezer verset írt. 2016-ban Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetését kapott. Élete utolsó három évében Balatonalmádiban élt. 2022. február 9-én a zirci kórházban hunyt el. Pécselyen helyezték örök nyugalomra. Sebő József, a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Veszprém megyei tagozatának elnöke így ajánlotta életművét a megyei értéktárba: „Bodosi György a hazai tájirodalom kimagasló képviselője. Szűkebb pátriája, a Pécselyi-mence évszázadokon keresztül kikristályosodott értékeinek átmentője a jövő nemzedék számára. Verseiben, novelláiban, drámáiban az itt élő embereknek e tájban gyökerező életét, hétköznapi küzdelmeit, sorsfordítóit örökölte meg.” Holczer József kecskeméti piarista szerzetes pedig így méltatja egyik írásában: „Mindennek és persze a nyelvnek is szoros aktivistája volt a 97 évet élt Bodosi György. Orvosként a szavával, tollával is gyógyított.”

Holczer József SchP

Egy centenárium bővületében

Vidék költője? Jobb ez: költő vidéke – forrásvidéke.	S gazdaggá tettek Pécsely-hú versbarátok. Tőlük kaptalak:
Forrásköltészet – összmagyar kép-hang „eposz”.	„Ébresztgetések”; „Verses kártyák.” Mívesek, szemnyitogatók:
Ki-ki részese:	Mert alázat kell! Költő, így szeress Hazát, édes Nemzetet!
Tollad benne é! Kár, hogy nem ismertelek, jó Bodosi György.	Szobrod állni fog virtuálisan: örök Költészet-napon!
„100”-at megülni írtam némi méltatást, vajmi hézagost.	

(Kecskemét, 2025. április)

Bodosi György: Egy csillag születése – Jelenések Szent Katalin életéből

Első imabeszéd. Oratio I.

Elgyűttem elébed Anyácskám-Madonnám,
Mondani millyeket eszeltem ki immár.
Hadd lehessen lyányod, hogy szolgálatodra
Mind készen álljak. Főkészütem arra,
Ez a minden vágyom. Az, hogy Szent Fiadnak
húgocskája legyek, s ettől annál jobban
szerethessem. Mert hogy nem csak
Istenemnek, Mesteremnek venném, hanem,
hogy még szebben Testvéremnek is
érezsem. Szeretném hogy ezáltal, ettől
Te is megszeretnél. Parasztosan mondom,
mer hogy a beszédem még csak ilyenecske.
De taníts, hogy szépen érthetően
hangozzék mi szívemből szóval. S most
csak elenyészik, mint a kis madárdal.
De hogy akkor is csak, ha tudok másképpen,
csak szeretet nyelvén szóljjon a beszédem.
Az emberi szó se szolgáljon csak arra,
Hogy a szeretetet hirdesse, tanítsa.

Második imabeszéd. Oratio II.

Anyá, óh, kinek nem hervadó lombokból
kötöztek koszorút, de Holdból és Naphól
és fénylő csillagokból, segíts rátalálnom
a helyes szavakra. Árassz rám azokból
a fényes díszekből, melyektől vagy ékes,
mindenkinél szebben ragyogó, fenséges.
Segíts, hogy hiába ne szóljak, kiáltsak,
csak a pusztaságba, hol senki se járnak.
Nem az ékesszólás tehetségét kérem,
a szívhez szóláshoz adj nekem készséget,
Hogy még a vadak is szelídebbé válva
élhessünk, s ne féljen senki e világban.

Harmadik imabeszéd. Oratio III.

Mennyek királynője, kérlek, maradj velem!
Segíts meg, hogy soha, semmitől se féljek.
Se durva szavaktól, gúnytól, alázattól.
Meg ne tántorogjak semmi kizsáktástól.
Csakis az igazat hirdetve és vallva,
egyetlen vádló szót sem fogjak szavamba.
Figyelmeztess: úgyszólván szeretnünk kell egymást,
Ha vállunkra rakják érte a keresztfát.
Látni, hallani se akarnak és mégis,
hadd szeressem őket, hisz emberek ők is.
Emberforma lények, egy Isten teremtett
mindönket. Még őt is, kit a Sátán elvett.
Nyúljon értük is ki a szeretet karja
Hogy sárból, piszokból, szennyből kiragadva
leülhessen közénk. És ezentúl ő is,
csak a jót szomjazza és kívánja mégis.

Negyedik imabeszéd. Oratio IV.

Elég volt, elég volt, elég!
Páncélban állók, hova ontani vért?
És miért? Káinok utódai, miért?
Ábelt akartok ölni megint? Testvért,
Ártatlant? Miért? Tán mert (...)
a kincsekre vágytok tán,
avagy csak szolgálni a hatalmasakat?
Ezek adtak kardot a kezetekbe,
ezek biztattak arra, kürtszóval is,
hogy menjetek, öljetek? Harcra!
Olvasztókemence tüzebe vessetek
minden gyilkos fegyvert! Készítsetek
szerszámokat a vasakból! Vakolókalanat,
kapát, kaszát, ekét. Kezetek alatt
szébb otthonok, jobb utak, hidak
épüljenek. Töltsé be fületeket
a leghatalmasabb Úr, az Isten szava.
Fegyver által vész el, ki fegyverrel öl,
rátör másokra. Menjetez haza!
Nem lehet Isten országának fia s szabad
senki, aki öl. Tedd hát le a fegyvered!
Nem győzhet más, csak a szeretet!

Ötödik imabeszéd. Oratio V.

Nem elég, nem elég, nem elég.
Vezekelni, bánni a bűnt, nem elég!
Mellet verni, térdelni, zarándokolni
nem elég, nem elég. Akárki kérhet,
de csak az kapja meg az égi segílyt,
aki tesz is valami jót. Aki lépni kezd
és elindul az igazság felé. Aki elszánt
a jóra, nem áll meg az út felén. Égi
segélyt csak annak van joga kérni, aki
megéri s követi a tanítást. Az Égi Király
szavait. Nem érsz el, nem jutsz sehova,
ha nem az Ő szavai, jelei felé indulsz.
Kövessd az egyetlen utat, az irányt,
Arra, ahova, aminek rendelték.
Ne félj, ne habozz, indulj! Úgyszólván
Ő akarata győz, akitől minden lett!
Ezernyi lény, megannyi szeretet és virág.

Hatodik imabeszéd. Oratio VI.

Hitet, hitet, hitet, óh, Anyám, hitet
önts, sugározz a szívembe! Közel lesel
a Sátán s gyengíti a gyáva embereket.
Ne az ő nemje győzzön, De az Isten igenje.
Ő is jeleket rajzol élénk, ígér fűt s fát, élveket
szerencsét, földi javakat. Nem, nem lehet,
nem szabad megtántorodni. Adj hitet, hitet,
hadd tudjak mutatni én is jeleket,
valami csodát. Másépp az emberek
nem nekem hisznek. A nagy hiték
meg tudták mozgatni a hegyeket, szét
tudták választani a tengereket. Vízet
fakasztottak a szirtekből, városfalakat
döntöttek le trombitaszóval. Segíts,
hadd adjak jelet nekik én is! (...)

Hetedik imabeszéd. Oratio VII.

Amivel kezdtem, végzem is. Anyám,
köszönöm, hogy segítettél, reám
irányítottad a figyelmet. Küldetést
adtál. Segítettél, hogy legyen hit és erő
bennem vállalni érte minden szenvedést.
Hogy mert az én lelkem kiválasztatott, ez
az ő dolga volt eldönteni, annyi az enyém,
hogy szót fogadjak, bármilyen nehéz. (...)
Testem meztelen. A Földön énnekem
soha semmi nem volt. Nem ékszerem,
szent sebek, stigmák lettek a dízseim.
Ezekkel indulok végső utamra is.
Az örök hazába. Fel, oda, ahol soha sincs
sötét. S ahonnan, hogy jelen legyek a földön
továbbra is, világosságot sugározhatok.
Meleget és fényt, hogy mindennek felett
uralkodhassék az egyesítő szeretet.



Pásztor Erzsébet (Perzsi) rajzai